

KYBERBOURE

MATTHEW MATHER

TRIFID

Přeložila Miroslava Polová.

Matthew Mather
Kyberbouře

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Cyberstorm
Copyright © 2013 by Matthew Mather
All rights reserved.
Translation © Miroslava Polová, 2016
Cover © Renata Brntická, 2016
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2016
ISBN 978-80-7553-156-8 (pdf)

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

KYBERBOURE^Ů

MATTHEW MATHER

KYBERBOUŘE

MATTHEW MATHER

Stanislav Juhaňák – TRITON

Předmluva autora

Rád bych poděkoval lidem, kteří mi propůjčili svůj čas i znalosti a pomohli mi tak stvořit tento realistický scénář případu kybernetické nehody v celé šíři:

Richard Marshall

bývalý vrchní ředitel Kybernetické bezpečnosti Ministerstva pro vnitřní bezpečnost USA a Ochrany informací NSA

Curtis Levinson

zástupce USA v NATO pro Kybernetickou obranu

Major Alex Aquino

velitel Kybernetických operací Vzdušných sil USA, WADS

Erik Montcalm

ředitel Bezpečnostních technologií, SecureOps

A na konci knihy přidávám **zvláštní poděkování** a jmenný seznam všech svých betareaderů.

Najít mě můžete na:

www.matthewmather.com

Prolog

Zastavil jsem se, nadzvedl si brýle, zahleděl jsem se do tmy holýma očima a oslepeně jsem zamrkal. Noc byla smolně černá a tichá. Hleděl jsem do prázdna a najednou se mě zmocnil pocit, že se spojení se světem přerušilo, že jsem se ode všeho odtrhl a stala se ze mě jen nekonečně malá tečka osaměle plující vesmírem. Zpočátku mě přepadl strach a závrať, ale brzy to začalo být příjemné.

Možná, že takhle vypadá smrt? Samota, klid a jen se beze strachu vznášet a vznášet...

Ale pak jsem pomyslel na Luka, na Lauren a sen se přetrhl. Zaklapl jsem brýle s nočním viděním zpátky na místo a kolem mě se zase objevily přízračně zelené sněhové vločky, které se mírumilovně snášely k zemi.

Hryzavý hlad byl dneska ráno tak úporný, že mě málem vyhnal ven hledat zahrabané jídlo za denního světla. Chuck mě zdržoval, rozmlouval mi to, uklidňoval mě. To já ne kvůli sobě, hádal jsem se s ním, to já kvůli Lukovi, Lauren, Ellarose – jakýkoli důvod mi byl dost dobrý, jen abych se jako narkoman dostal ke své dávce.

Dal jsem se do smíchu.

Jsem závislý na jídle.

Padající vločky byly fascinující. Zavřel jsem oči a zhluboka jsem nasál dech.

Co je skutečné? Co je vlastně skutečnost?

Byl jsem jako omámený, roztěkaná mysl nebyla schopná udržet myšlenku.

Seber se, Miku. Luke na tobě závisí. Lauren na tobě závisí. To miminko na tobě závisí.

Otevřel jsem oči, vůlí jsem se vrátil do tady a teď a poklepal jsem na mobil v kapse, abych oživil displej s rozšířenou realitou. Přede mnou se rozvinulo pole červených teček. Znovu jsem zhluboka nabral dech a opatrně, krok za krokem, jsem se prodíral přes Dvacátou čtvrtou ke shluku teček na Šesté avenue.

25. listopadu
New York City, Chelsea

„Žijeme v úžasné době!“

Zvedl jsem si ten škvarek k nosu a ostražitě jsem ho zkoumal.

„Úžasně nebezpečné době,“ uchechl se Chuck, můj soused a nejlepší kamarád, a dal si hlt piva. „Krásná práce. Ten je uvnitř pravděpodobně ještě zmrzlý.“

Potřásl jsem hlavou a odložil jsem spálený párek na kraj grilu.

Na to, že bylo Díkůvzdání, bylo celý týden nezvykle teplo, a tak jsem se na poslední chvíli rozhodl uspořádat na střešní terase našeho skladistního komplexu, předělaného na bydlení, barbecue. Většina našich sousedů zůstala na svátky doma, a já jsem celé dopoledne chodil se svým dvouletým synkem Lukem ode dveří ke dveřím a všechny zval nahoru, že budeme grilovat.

„Neurážej moje kulinářství a nezačínej s tím zase.“

Vlahé paprsky zapadajícího slunce nám zařídily efektní závěr dne. Z našeho pětipatrového domu byl za pozdního podzimu nádherný výhled na rudozlaté stromy podél Hudsonu, na rušné ulice za ním a na kontury města proti obloze v pozadí. New York v sobě měl vibrace, které mě vzrušovaly i po těch dvou letech, co jsem tu žil. Rozhlédl jsem se po sousedech. Sehnali jsme na náš malý mejdan třicet lidí a já jsem byl v duchu pyšný na to, že jich přišlo tolik.

„Takže ty si nemyslíš, že by sluneční erupce mohla zničit svět?“ zeptal se Chuck a tázavě na mě povytáhl obočí.

Jeho jižanský přízvuk dával zpěvavý lyrický nádech dokonce i řečem o katastrofách, a když sebou v těch svých odrbaných džínách a ramensáckém tričku praštil zpátky na lehátko, vypadal jako rocková hvězda. Zpod čupřiny rozčuchaných blondatých vlasů hravě jiskřily oříškové oči a ležerní vzhled doplňovalo dvoudenní strniště.

„To je přesně to, o čem jsem s tebou nechtěl zase začínat.“

„Já jen říkám...“

„Ať říkáš, co říkáš, vždycky skončíš u katastrof.“ Zvedl jsem oči k nebesům. „Vždyť my prožíváme jedno z nejúžasnějších přelomových období v lidské historii.“

Nastavil jsem gril pro další várku, plameny vyskočily a já jsem začal postrkovat párky po mřížce.

Vedle mě postával Tony, jeden z našich vrátných. Zůstal v košili a kraťatě, ale aspoň že to sako si už sundal. Podsaditý chlap, s tmavými ital-

skými rysy a brooklynský jako staří Dodgers, i jeho přízvuk to neustále připomínal. Tony byl ten týpek, co si vás okamžitě získá, vždycky ochotně pomůže a pořád je samý úsměv a žert.

I Luke ho měl rád. Co začal chodit, tak pokaždé když jsme šli dolů, vystřelil z výtahu, ledva cinklo přizemí, a s nadšeným kvikotem utíkal k recepci za Tonym. Náklonnost byla oboustranná.

Odvrátil jsem se od párků k Chuckovi. „Za minulou dekádu se narodila více než miliarda lidí – to je tolik, jako by deset let přibýval každý měsíc *jeden nový* New York. To je nejrychlejší růst populace, jaký kdy byl či *bude*.“

Důrazně jsem šermoval grilovacími kleštěmi, abych svým slovům dodal váhu.

„Jistě, tu a tam je nějaká ta válka, ale nic zásadního. Myslím, že to o lidské rase něco vypovídá.“ Efektivně jsem se odmlčel, a pak jsem dodal: „Dospíváme.“

„Té miliardě nových lidí převážně ještě teče mlíko po bradě,“ odušil Chuck. „Počkej patnáct let, až budou všichni chtít auto a pračku. Pak se uvidí, jak jsme dospělí.“

„Světová chudoba, počítáno v reálných dolarech na osobu, je poloviční, než byla před čtyřiceti lety...“

„A přesto chodí každý šestý Američan o hladu a většina lidí trpí podvýživou,“ skočil mi do řeči Chuck.

„A poprvé v lidské historii,“ nedal jsem se, „už nějaký rok žije víc lidí ve městě než na venkově.“

„Ty to říkáš, jak by to bylo dobře.“

Tony se podíval na mě, na Chucka, potřásl hlavou, usmál se a dal si lok piva. Tento obehnaný slovní šerm sledoval už mockrát.

„Je to dobře,“ prohlásil jsem. „Městské životní prostředí je energeticky daleko hospodárnější než venkovské.“

„Až na to, že ve městě žádné životní prostředí není,“ odsekl Chuck. „Životní prostředí je prostředí k *životu*. Ty o tom mluvíš, jako by města byla nějaké soběstačné bubliny, a to nejsou. Jsou absolutně závislé na okolní přírodě.“

Namířil jsem na něj kleště. „Na té samé přírodě, kterou chráníme tím, že žijeme společně ve městě.“

Obrátil jsem pozornost zpátky k barbecue a zjistil jsem, že tuk kapající z párků přiživil plameny a pálí se mi kuřecí prsa.

„Já jen říkám, že až to všechno klekne...“

„Jako až nějaký terorista pošle na Ameriku atomovku? Nebo elektromagnetický impuls?“ popichoval jsem ho, zatímco jsem přeskládal

maso. „Nebo na nás vypustí nějakou biologickou zbraň, nějakou tu rezistentní bakterii?“

„Tak nějak,“ přikývl Chuck.

„Víš, co by ti mělo opravdu dělat starosti?“

„Co?“

Ani v nejmenším jsem netoužil poskytovat jeho posedlosti další podněty, ale zrovna jsem o tom dočetl jeden článek a nemohl jsem si pomoci.

„Kyberútok.“

Vtom jsem zahlédl rodiče své ženy a sevřel se mi žaludek. *Takže dorazili.* Co bych jen dal za to, abych měl s tchánem a tchyní jednoduché vztahy, jenže tak už to na světě chodí a v tomhle se stejně jako já plácá většina lidí.

„Říká vám něco Noční drak?“ zeptal jsem se.

Chuck a Tony zavrtěli hlavou.

„Před pár lety začali nacházet v elektronických řídicích systémech elektráren po celé zemi cizí kódy,“ vysvětloval jsem. „Vystopovali jejich zdroj a ovládání až do administrativních budov v Číně a celé to bylo naprogramováno speciálně k vyřazení energetické distribuční soustavy USA z provozu.“

Chuck mě sledoval, ale valný dojem to na něj neudělalo. „No a co? Co se stalo?“

„Nestalo se nic, zatím, ale ty se na to díváš špatně. Stejně jako všichni ostatní. V tom je ten problém. Kdyby nám tady Číňané pobíhali po celé zemi a lepili na sloupy vysokého napětí plastickou trhavinu C-4, veřejnost by řvala jako o život a vyhlašovala by válku.“

„Takže zatímco dřív se kvůli likvidaci továren shazovaly bomby, tak teď stačí jen kliknout myší?“

„Přesně tak.“

„No vida,“ pousmál se Chuck. „Takže v tobě je koneckonců přece jenom kus fanouška příprav na přežití.“

Dal jsem se do smíchu. „Odpověz mi na tohle – kdopak vlastně řídí internet, tu záležitost, na které závisí náš život?“

„Já nevím, vláda?“

„Odpověď zní, že ho neřídí nikdo. Všichni ho používají, ale nikdo ho neřídí.“

„No vida, tak z toho teda opravdu kouká katastrofický scénář.“

„Z vás dvou by jednomu přeskočilo,“ podotkl Tony. „Nemohli bychom se chvíli bavit o baseballu?“

Dal jsem se do smíchu. „Nedejte na nás. Jen tak plácáme. Vy máte před sebou ještě dlouhý život, kamaráde. Věřte mi.“

„Já vám věřím, pane Mitchell.“

„Tony, prosím, nemohl byste mě oslovovat prostě Miku?“

„Jistě, pane Mitchell,“ uchechtl se. Na grilu opět vyskočily plameny a Tony s předstíraným zděšením ucukl. „Možná byste měl k tomu grilování pustit raději mě. Vy máte na práci důležitější věci, ne?“

„A my bychom rádi něco snědli dřív, než to všechno shoří na škvarek,“ přidal se s potměšilým úsměvem Chuck.

„No jo, jistě.“ Bez valného nadšení jsem to vzdal a podal jsem kleště Tonymu. Beztak jsem se u grilu jen schovával v marné naději, že se vyhnu nevyhnutelnému.

Ohlédl jsem se po své ženě Lauren. Zrovna se s někým bavila, smála se, rukou si odhrnovala dlouhé, kaštanové vlasy na záda, ale dívala se na mě.

Svámi vystouplými lícními kostmi a jiskrnýma zelenýma očima přitahovala Lauren pozornost všude, kam vstoupila. Měla čisté, výrazné rysy své rodiny, a ostrý nos a brada ještě zdůrazňovaly štíhlou postavu. Dokonce i po pěti letech společného života mi pouhý pohled na ni zdálky bral dech – pořád jsem nemohl uvěřit, že si vybrala mě.

Zhluboka jsem se nadechl a narovnal se v ramenou.

„Nechávám gril vaší péči,“ sdělil jsem nikomu konkrétnímu. Ti dva už stejně zase probírali kybergedon.

Loknul jsem si piva, odložil jsem ho na stůl u grilu, obrátil jsem se a vydal jsem se k Lauren. Stála v protějším rohu rozlehlé střešní terasy a čile klevetila s rodiči a několika našimi sousedy. Sice jsem zrovna já trval na tom, že na letošní Děkuvzdání pozveme my její rodiče k nám, ale už teď jsem toho litoval.

Byla to stará, patricijská bostonská rodina, tvídoví intelektuálové, a i když jsem zpočátku dělal, co jsem mohl, abych jim vyhověl, časem jsem to vzdal a přistoupil jsem na rezervované příměří, které mi nikdy moc nešlo. Ale to neznamenal, že nebudu zdvořilý.

„Pane Seymoure,“ zvolal jsem a napřáhl jsem ruku, „díky moc, že jste přišel.“

Muž v ramenatém tvídovém saku, zvýrazněném kapesníčkem v námořnické modři v kapsičce, oxfordsky modrou košilí a hnědou kašmírovou vázankou, přerušil rozhovor s Lauren, vzhlédl a škrobeně se usmál. Rázem jsem ve svých džínách a tričku nabyl sebevědomí. Překonal jsem posledních pár kroků, pevně jsem mu stiskl ruku a mohutně jsem mu s ní potřásl.

„Ááá, paní Seymourová, půvabná jako vždy,“ dodal jsem, když jsem se obracel k manželčině matce, která strnule seděla na nepohodlné dřevěné lavici u svého manžela a dcery. Přišla v hnědém kostýmku patřičně doplněném obrovským kloboukem na hlavě a šňůrou perel na krku. Chytla minikabelku, kterou měla položenou na klíně, a maličko se předklonila, jako by chtěla vstát.

„Ne, ne, prosím, nevstávejte.“ Sklonil jsem se k ní a letmo jsem ji políbil na tvář. Usmála se a usadila se zpátky na kraj lavice. „Díky, že jste s námi přišla oslavit Děkuvzdání.“

„Takže o tom budeš přemýšlet?“ zeptal se pan Seymour okázale Lauren. Člověk v jeho hlase téměř rozeznával vrstvy předků obtěžkaných privilegií a zodpovědností a dnes snad i kapku blahosklonnosti. Jasně chtěl, abych ho slyšel.

„Ano, tati,“ pípala Lauren, kradmo po mně střelila pohledem a rychle sklopila oči. „Budu.“

Na ten špek jsem mu neskočil. Ignoroval jsem ho.

„Už jste byli představeni Borodinovým?“ pokynul jsem k postaršímu ruskému páru, který seděl u stolu s nimi. Aleksandr, manžel, mezitím usnul a teď tiše pochrupeval v lehátku vedle své manželky Ireny, která čile pletla.

Borodinovi bydleli hned vedle nás. Občas jsem u nich celé hodiny poslouchal vyprávění paní Borodinové o válce. Přežili obléhání Leningradu, současného Petrohradu, a mně přišlo fascinující, jak mohla prožít něco tak strašlivého, a přesto hledět na svět tak pozitivně a laskavě. Kromě toho dělala fantastický boršč.

„Lauren nás už představila. Bylo nám potěšením,“ zamumlal pan Seymour a vrhl směrem k paní Borodinové úsměv. Vzhlédla a úsměv mu oplátila, a zase se vrátila k rozpleteným ponožkám.

„No a Luka,“ rozevřel jsem náruč, „už jste viděli?“

„Ne, Chuck a Susie mají doma hlídání pro Ellarose, tak zůstal dole s ní,“ odpověděla Lauren. „Ještě jsme za ním nestihli zajít.“

„Ale zato jsme byli pozváni do Metropolitní,“ oznámila mi nadšeně paní Seymourová a hrdě se napřímila. „Máme lístky na generální zkoušku nového představení Aidy.“

„Aha, opravdu?“

Podíval jsem se na Lauren a pak jsem se obrátil k Richardovi, dalšímu našemu sousedovi, který ale rozhodně *nebyl* na seznamu mých oblíbenců.

„Díky, Dicku.“

Pohledný chlápek s hranatou bradou, za svých studentských dnů na Yale svým způsobem fotbalová hvězda. Jeho drobounká žena Sarah seděla za ním jako bázlivé štěně. Když jsem o ni zavadil pohledem, rychle si stáhla rukávy od svetru, aby si zakryla paže.

„Je mi známo, že Seymourovi operu milují,“ vysvětloval mi Richard blahosklonným tónem, z něhož čisely peníze jako z manhattanského makléře popisujícího investiční možnosti. Tak jako Seymourovi byli stará bostonská rodina, Richard pocházel ze staré newyorské rodiny. „A my máme v Metropolitní sedadla pro ‚rodinu a přátele‘. Mám jen čtyři lístky, ale Sarah stejně jít nechtěla,“ jeho žena za ním jen chabě pokrčila rameny, „a nevykládej si to špatně, brácho, ale říkal jsem si, že tvoje parketa to taky není. A tak mě napadlo, že bych mohl pozvat Lauren a Seymourovy. Že bychom si udělali takovou malou oslavu Díkůvzdání.“

Zatímco přízvuk pana Seymoura zněl věrohodně, Richardova vyumělkovaná afektovanost britské přípravky mi rvala uši.

„Asi jo.“

Co má, sakra, za lubem?

Trapná pauza.

„Jestli to máme stihnout, tak už musíme jít,“ dodal Richard a povytáhl obočí. „Zkoušky začínají dřív.“

„Ale my jsme se právě chystali podávat jídlo,“ namítl jsem a ukázal jsem dozadu na stoly s kostkovanými ubrusy, mísami s rajčatovým salátem a papírovými tácky. Tony už vršil spálené párky a kuřata na servírovací podnos. Usmál se na mě a zamával kleštěmi.

„Nedělejte si starosti, my už si někam zajdeme,“ řekl pan Seymour a obdařil mě dalším škrobeným úsměvem. „Richard nám zrovna vyprávěl o nějakém úžasném novém baru na Upper East Side.“

„Byl to jen takový nápad,“ dodala rozpačitě Lauren. „Richard se o tom zmínil jen tak mezi řečí.“

Zhluboka jsem se nadechl a zařal jsem pěsti, ale pak jsem se ovládl, vydechl jsem a pěsti povolily. Rodina je rodina a já jsem chtěl, aby byla Lauren šťastná. Třeba to pomůže. Promnul jsem si oko a ještě jednou jsem zvolna vydechl.

„To je opravdu vynikající nápad.“ Mile jsem se na svou ženu usmál a vycítil jsem, že ji to uklidnilo. „Nemusíš zpátky spěchat, já už se o Luka postarám. Užij si to.“

„Opravdu?“ ujišťovala se Lauren.

Špetka vděku náš vztah očividně vzpružila.

„Určitě. Dám si s klukama jen pár piv.“ Vzato kolem a kolem vypadal ten nápad čím dál líp. „Už byste měli raději jít. Třeba se pak ještě sejde-
me na skleničku na dobrou noc, ne?“

„Tak dohodnuto?“ zeptal se pan Seymour.

Během několika minut byli pryč a já byl zase s klukama. Naložil jsem si na talíř hromadu párků a už jsem doloval z ledničky pivo.

Pak jsem se pohodlně rozvalil na židli.

Chuck se na mě zadíval. Vidlička plná rajčatového salátu mu uvízla na půl cesty do úst. „Tak tohle máš za to, že ses oženil s holkou, co se jmenuje Lauren Seymourová.“

Dal jsem se do smíchu a otevřel jsem si pivo. „Co třeba dát řeč o tom zmatku mezi Čínou a Indií ohledně přehrad v Himalájích?“

27. listopadu

Rodinná návštěva se nevydařila.

Katastrofální průběh dne Děkuvzdání začal tím, že jsme k večeři objednali předpečeného krocana z Chelsea Market – „Ach drahoušku, vy si nepečete krocana sami?“ – pokračoval nepohodlným stolováním kolem našeho kuchyňského pultu – „Kdy si pořídíte větší byt?“ – a vyvrcholil tím, že jsem se nemohl dívat na zápas Steelers – „To nevádí, jestli se chce Michael dívat na fotbal, tak my se prostě vrátíme do hotelu.“

Richard, který bydlel na druhém konci chodby, nás šarmantně pozval na večerní skleničku do jejich luxusního trojpodlažního bytu s výhledem na siluety Manhattanu, kde nás horlivě a úslužně obsluhovala jeho žena Sarah – „Ovšemže si pečeme krocana sami. Vy ne?“

Konverzace se rychle stočila na pouta mezi starými newyorskými a bostonskými rody – „Fascinující, že? Richarde, vy jste téměř určité bratranec naší Lauren z třetího kolena,“ – a brzy následovalo: „Miku, víte vy něco o historii své rodiny?“

Věděl jsem a obnášelo to kovodělnictví a hospody, takže jsem řekl, že nevím.

Pan Seymour zakončil večer výsledkem Lauren ohledně jejich nových pracovních vyhlídek, které nebyly žádné. Richard vstřícně přišel s mnoha návrhy, komu všemu ji může představit. Mě se zdvořile přeptali, jak to jde, následovaly hlášky, že internet je prostě příliš komplikovaný, než aby se o tom dalo konverzovat, a pak dotaz: „Tak Richarde, jak si vede vaše rodinná investiční společnost?“

Ale abych byl spravedlivý, Lauren se postavila za mě a všechno proběhlo civilizovaně.

Většinu času jsem strávil tím, že jsem tchyni a tchána vozil na schůzky s přáteli do podniků jako Metropolitan Club, Core Club a samozřejmě Harvard Club. Seymourovi prosluli jako rodina, která měla v každé generaci alespoň jednoho studenta Harvardu už od jeho založení, takže v dotyčném klubu s nimi zacházeli jako s královskou návštěvou.

V pátek nás Richard dokonce šarmantně pozval na večerní skleničku do Yale Clubu.

Divže jsem ho nezardousil.

Díky Bohu to byla jen dvoudenní návštěva a víkend jsme měli konečně pro sebe.

V neděli časné ráno jsem seděl u našeho žulového kuchyňského pultu a krmil Luka. Posadil jsem si ho do vysoké dětské židličky, sám jsem balancoval na barové stoličce, díval se na ranní zprávy na CNN a přitom jsem krájel na kousky jablka a broskve a pokládal jsem mu je na talířek. Luke byl na vrcholu blaha, každý kousek si vzal, věnoval mi široký, zubatý úsměv, a pak ovoce buď snědl, nebo zakvičel a hodil ho na podlahu Gorbymu, voříškovi, kterého si Borodinovi vzali z útulku.

Byla to hra, která prostě nezevšedněla. Gorby trávil v našem bytě skoro stejně času jako doma u Ireny, a když se člověk díval, jak mu Luke hází jídlo, nebylo těžké pochopit proč. Chtěl jsem taky psa, ale Lauren byla proti. Moc chlupů, zhodnotila to stručně.

Luke zabušil pěstičkami do talířku a zapištěl „Tata!“ Univerzální výraz pro cokoli, co se nějak týkalo mě. A pak natáhl ručičku – *prosil bych další jablko*.

Dal jsem se do smíchu a vybral jsem další jablko na krájení.

Lukovi byly teprve dva, ale vážil jako tříletý – to má pravděpodobně po tátovi, pomyslel jsem si s úsměvem. Kolem buclatých, stále šťastně zardělých tváříček se vznášely chomáče zlatých vlásků. V obličejíčku pořád sídlil darebný úsměv, z něhož svítily bílé zoubky – jako by se k něčemu chystal a přitom dobře věděl, že se to nesmí. Což bylo skoro pořád.

Z ložnice se vynořila Lauren. Ještě ospale mžourala.

„Není mi dobře,“ zamumlala a vevrávorala do malé koupelny, jediné další oddělené místnosti v našem devadesátimetrovém bytě v podkrovním stylu. Slyšel jsem, že hlasitě kašle, a pak se ozvala sprcha.

„Kafe je na stole,“ zavolal jsem na ni a v duchu jsem si říkal, že toho přece včera zas až tolik nevypila, ale přitom jsem sledoval nějaké rozzu-

řené čínské studenty, kteří v Tchaj-juanu pálili americké vlajky. O Tchaj-juanu jsem v životě neslyšel, takže zatímco jsem jednou rukou pokládal před Luka další kousky ovoce, druhou jsem si to našel na tabletu.

Wikipedie: *Tchaj-juan (čínsky: pchin-jin Tàiyuán) je hlavní a největší město severočínské provincie Šan-si. Při sčítání lidu v roce 2010 mělo 4 201 591 obyvatel.*

Páni.

Větší než Los Angeles, druhé největší americké město, a přitom Tchaj-juan je v Číně dvacátý. Několika údery do klávesnice jsem zjistil, že Čína má přes 160 měst s více než milionem obyvatel, zatímco Spojené státy jich mají přesně devět.

Vzhlédl jsem od tabletu ke zprávám. Reportáž přešla ke vzdušným záběrům cize vyhlížející letadlové lodě. Scénu popisoval nějaký komentátor: *„Tady vidíme Liao-ning, první a zatím jedinou čínskou letadlovou loď, obklopenou skupinou bojovně vyhlížejících torpédoorců třídy Lan-čou, které před průlivem Luzon v Jihočínském moři blokují amerického George Washingtona.“*

„To s mými rodiči mě mrzí, zlato,“ pošeptala mi Lauren, která se mezitím protáhla za mě. Na sobě měla bílý froté župan a ručníkem si vytírala vlasy. „Ale nezapomeň, že to byl tvůj nápad.“

Sklonila se k Lukovi, objala ho a políbila. Luke se smál a kvičel radostí z tolika pozornosti. Pak objala mě a políbila mě na krk.

Usmál jsem se a přitulil se k ní, užíval jsem si něžnosti po několika napjatých dnech.

„Já vím.“

V CNN se objevil americký námořní důstojník. *„Není to ani pět let, co nám Japonci říkali, ať své vojáky z Okinawy stáhneme, a najednou zase žebrají o pomoc. Přitom sem Japonci poslali vlastní flotilu letadlových lodí, takže proč, proboha, ...“*

„Miluju tě, zlato.“ Lauren mi zajela rukou pod tričko a hladila mě na hrudi.

„Taky tě miluju.“

„Už jsi myslel na to, jestli bychom si na Vánoce nezaletěli na Havaj?“

„... a jestli Čína odkloní Brahmaputru, tak to Bangladěš těžce postihne. Teď sice potřebují přátele víc než kdy jindy, ale přesto bych si byl nikdy nepomyslel, že sedmá flotila zakotví v Čattagrámu...“

Povzdechl jsem si a odtáhl se od ní.

„Ty víš, že nemám rád, když za nás tví rodiče něco platí.“

„Tak to zaplatím já.“

„Penězi od svého otce.“

„To jen protože nepracuju, protože jsem nechala práce, abychom měli Luka,“ odsekla.

Tohle bylo bolavé místo.

Odtáhli jsme se od sebe úplně a Lauren se obrátila ke kredenci, vzala si hrnek a nalila si kafe. Černé. Dnes ráno žádný cukr. Opřela se o sporák, hrnek s horkou kávou chovala v dlaních a choulila se do sebe, dál ode mě.

„... začínají cyklické okružní letecké operace, nepřetržitě vysílání letadel ze tří amerických letadlových lodí, nyní umístěných v...“

„Nejde jen o peníze. Mně se nechce trávit Vánoce s tvou matkou a otcem. A byli jsme s nimi o Děkuvzdání.“

Přešla to mlčením. „Zrovna jsem skončila praxi v Lathamu a složila advokátní zkoušky...“ – mluvila spíš sama pro sebe než ke mně – „a teď všude snižují stavy. Zahodila jsem příležitost.“

„Nic jsi nezahodila, zlato,“ řekl jsem něžně a podíval jsem se na Luka. „Všichni máme těžkosti. Takle nová krize postihla všechny.“

Do nastalého ticha pokračoval komentátor na CNN. *„Aktuální zprávy. Byly napadeny a poškozeny webové stránky vlády Spojených států. Čínské a americké námořní síly zaujímají bojové pozice a napětí se zvyšuje. Nyní se spojíme s naším zpravodajem na Kybernetickém velitelství Spojených států ve Fort Meade...“*

„A co zajet do Pittsburghu? Navštívit moji rodinu?“

„... Číňané tvrdí, že poškození webových stránek vlády Spojených států je dílem soukromých, civilních hackerů a že podle všeho vycházejí tyto aktivity převážně z Ruska...“

„To myslíš vážně? Tobě se nechce jet zadarmo na Havaj a po mně chceš, abych jela do Pittsburghu?“ Vypadalo to, že teď se zlobí doopravdy. „Oba tví bratři byli odsouzeni za trestnou činnost. Nejsem si jistá, jestli se mi chce brát Luka do takového prostředí.“

Pokřčil jsem rameny. „Nech toho. Vždyť to byli ještě kluci, když se to stalo. Už jsme o tom mluvili.“

Nic na to neřekla.

„Copak jednoho tvého bratrance taky loni v létě nezavřeli?“ bránil jsem se.

„Zavřeli, to ano,“ odsekla a zavrtěla hlavou, „ale neodsoudili. To je rozdíl.“

Chvilí jsem jí mlčky hleděl do očí. „Ne všichni mají to štěstí, aby měli strýčka v Kongresu,“ dodal jsem pak.

Luke nás dva pozorně sledoval.

„A co ty?“ zeptal jsem se ostře. „Copak si to máš podle svého otce rozmyslet?“

Předem jsem věděl, že to bude nějaká nová nabídka, která ji má odlákat zpátky do Bostonu.

„Co myslíš?“

„Ptáš se vážně?“

Povzdechla si a sklopila oči ke kávě. „Právnickou kariéru u Ropes& Gray.“

„Nevěděl jsem, že jsi ho o to žádala.“

„Já jsem ho o to nežádala.“

„Já se do Bostonu nestěhuju, Lauren. Myslel jsem si, že jsme sem šli kvůli tobě, abys začala svůj vlastní život.“

„To ano.“

„Myslel jsem si, že se pokusíme o další dítě, o bratříčka nebo sestřičku pro Luka. Copak jsi to nechtěla?“

„Víc než ty.“

Nevěřičně jsem se na ni zadíval. Moje vize naší společné budoucnosti v jedné jediné větě. Jenže předtím padla nejedna nepřijemná věta. Sevřel se mi žaludek.

„Letos mi bude třicet,“ dodala. „Příležitosti jako tato nepřicházejí často. Možná je to moje poslední šance udělat kariéru.“

Mlčky jsme na sebe hleděli.

„Půjdu na pohovor.“

„To je všechno, co mi k tomu řekneš?“ Srdce se mi splašilo. „Proč? Co se děje?“

„Zrovna jsem ti řekla proč.“

Hleděli jsme na sebe ve vyčítavém tichu. Luke se začal na židličky vrhět.

Lauren si povzdechla a sklopila hlavu. „Když já nevím, chápeš? Cítím se nějak ztracená. Nechce se mi o tom zrovna teď mluvit.“

Uklidnil jsem se a tep se mi maličko zpomalil.

Lauren se na mě zase podívala. „Jdu na oběd s Richardem. Proberu s ním ty možnosti, které mi nabízel.“

Tep se mi opět zrychlil, do tváří se mi vehnala krev.

„Myslím, že Sarah bije.“

V očích se jí zlostně zablýsklo. „Jak můžeš něco takového říct?“

„Všimla sis na barbecue jejích rukou? Pořád je schovávala. Přesto jsem viděl modřiny.“

Potrásla hlavou a odfrkla si. „Ty žárliš! Nebud' směšný.“

„Měl bych snad žárlit?“ vyjel jsem na ni vztekle.

Luke se rozplakal.

„Jdu se obléknout,“ prohlásila nesmlouvavě a pohodila hlavou. „A neptej se tak pitomě. Ty víš, co myslím.“

Přestala si mě všímat, shýbla se k Lukovi, políbila ho, pošeptala mu, že je jí to líto, že nechtěla křičet a že ho miluje. Jakmile ho uklidnila, zlostně si mě změřila, rázně odkráčela do ložnice a práskla za sebou dveřmi.

S povzdechem jsem se obrátil k Lukovi, vytáhl jsem ho ze židličky, opřel jsem si jeho hlavičku o rameno a něžně jsem ho poplácával po zádech.

„Pročpak si mě vlastně brala, co, Luku?“ šeptal jsem si tiše.

A sám jsem si odpověděl.

„No ano, jistě, máme přece tebe, že, ty raubíři?“

Ještě dvakrát třikrát popotáhl a pak se jeho tělíčko uklidnilo.

„No tak pojď, zajdeme spolu za Ellarose a tetou Susie.“

8. prosince

„Kolik jich tam je?“

„Padesát. A to je jen voda.“

„Ty žertuješ! Já mám jen půl hodiny, pak budu muset nahoru kvůli hlídání.“

Chuck pokrčil rameny. „Zazvoním na Susie. Může Luka pohlídat.“

„Skvělé,“ odsekl jsem sarkasticky, zatímco jsem vlekl po schodech dolů dva patnáctilitrové kanystry s vodou. „Takže ty platíš pět set dolarů měsíčně za uskladnění sedmi a půl hektolitrů vody?“

Chuckovi patřilo na Manhattanu několik cajunských¹ restaurací a jeden by si myslel, že by si mohl skladovat věci tam, jenže on tvrdil, že je potřebuje mít po ruce. Rád říkával, že člověk s legitimací člena Virginických specialistů na přežití nemůže být nikdy dost opatrný. Trpěl jistou – na Newyorčana rozhodně nezvyklou – opatrností.

¹ Etnická menšina Cajunové, pocházející z francouzsko-kanadských osadníků, žije zejména v Louisianě. Pro cajunskou kuchyni jsou charakteristické mořské plody, zelenina a ostré koření (směs známe v Evropě jako cajunské koření) – pozn. překl.

Jeho rodina pocházela z jižní strany Mason-Dixonovy linie². Byl to jedináček a těsně poté, co dokončil univerzitu, mu rodiče zemřeli při autonehodě, takže když potkal Susie, rozhodli se začít znovu a odešli do New Yorku. Mně máma zemřela během univerzitních studií a otce jsem skoro nepoznal. Odešel od nás, když jsem byl ještě malý, takže mě vychovávali víceméně bratři.

Když jsme se seznámili, podobnost našich rodinných osudů nás sblížila.

„Jedná se o velikost,“ vysvětloval Chuck, „a taky jsem rád, že jsem dostal oddělený a uzamykatelný prostor.“

Uchechtl se, když viděl, jak se dřou.

„Kapka pohybu navíc ti jen prospěje, kamaráde.“

Pracně jsem zvládl poslední schody do suterénu. Zatímco zbytek našeho komplexu byl nádherně zkrášlený a udržovaný – pěstěně japonské zahrady, tělocvična, sauna, ve vestibulu hned u vchodu vodopád a ostraha čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu – suterén byl ryze funkční. Lakované dubové schody, které vedly od zadního vchodu dolů, končily na hrubé betonové podlaze pod holou žárovkou u stropu. Asi proto, že ve skutečnosti tam dolů nikdo nikdy nechočil.

Nikdo znamenalo nikdo kromě Chucka.

Tupě jsem se jeho vtípkem zasmál, ale ve skutečnosti jsem ho skoro neposlouchal. Moje myšlenky se pořád dokola točily kolem Lauren. Když jsme se na Harvardu seznámili, nic nám nepřipadalo nemožné, ale teď se nám to nějak vymykalo z rukou.

Dneska odjela na pohovor do Bostonu a na noc zůstane u rodičů. Luke byl dopoledne ve školce, ale na odpoledne jsem nebyl schopen sehnat hlídání, a tak jsem se vrátil z práce domů. Pravda, měli jsme s Lauren jisté vášnivé výměny názorů ohledně její cesty na ten pohovor, ale bylo v tom ještě něco víc.

Něco mi neříkala.

Na konci chodby jsem se zastavil, loktem jsem si otevřel dveře do Chuckovy kóje a s heknutím jsem zvedl své dva kanystry s vodou na hromadu, kterou tam Chuck založil.

² Historicky i geograficky velmi nepřesně, ale v běžné komunikaci velmi často označuje Mason-Dixonova linie kulturní hranici mezi Severem a Jihem Spojených států amerických – pozn. překl.

„Srovnávej je natěsno,“ kladl mi na srdce Chuck, který se kolébal za mnou s vlastním nákladem. Přidal své kanystry nahoru, obrátili jsme se a vydali se pro další.

„Viděl jsi dnešní zprávy na netu?“ zeptal se Chuck. „Na Wikileaks zveřejnili plány Pentagonu na bombardování Pekingu.“

Pokřčil jsem rameny. Pořád jsem myslel na Lauren. Vzpomínal jsem, jak jsem ji uviděl poprvé – šla zrovna s kamarádkami mezi červenými cihlovými budovami harvardského areálu a smála se. Já jsem díky penězům z prodeje svého podílu v mediálním projektu právě zahájil studium MBA a ona zrovna začala studovat práva. Oba jsme byli plní snů, jak zlepšit svět.

„V médiích to vyvolalo pořádný poprask,“ pokračoval Chuck – pořád mluvil o úniku informací z Pentagonu – „ale já si myslím, že o nic moc nejde, že to jsou jen cvičné manévry.“

„Jojo,“ zamumlal jsem. V duchu jsem se nedokázal odpoutat od Lauren.

Brzy poté, co jsme se seznámili, vedly naše vášnivé diskuse v pivnicích na Harvard Square k vášnivým nocím. Byl jsem z naší rodiny vůbec první, kdo chodil na univerzitu, o Harvardu nemluvě, a věděl jsem, že ona je z nějaké bohaté patricijské rodiny, ale v tu dobu nám to nepřipadalo důležité. Tohle byla přece Amerika a moje hvězda stoupala. Ona se chtěla vyvléci z rodinných pout a já jsem chtěl všechno, co byla.

Brzy po absolvování jsme se vzali a prchli do New Yorku. Na jejího otce to žádný dojem neudělalo. Skoro hned po svatbě byl počat Luke – náhodou. Šťastnou náhodou, ale ta náhoda nám dramaticky změnila nový svět, v němž jsme se zrovna zabydlovali.

„Ty mě vůbec neposloucháš, co?“

Mezitím jsme vyšli zadním vchodem ven z domu a stáli jsme na chodníku na Dvacáté čtvrté. Pršelo a ledově šedá obloha ladila s mou náladou. Ještě před týdnem bylo teplo, ale pak teplota prudce spadla.

Tady, ani ne dva bloky od Chelsea Piers a Hudsonu, vypadala Dvacátá čtvrtá jako nějaká zapadlá ulička. Auta parkovala po obou stranách přímo pod okny chráněnými drátěnými sítěmi a pouliční ruch a troubení sem doléhaly zdálky, až z Deváté avenue.

Z jedné strany našeho domu bylo něco jako garáže taxislužby a před nimi, pod špinavou markýzou, jako obvykle postávala banda chlapů, kouřili a smáli se. Chuck si s nimi dohodl, že bude své zásoby vody vykládat u nich v autodílně.

„Jsi v pohodě?“ zeptal se mě a přátelsky mě poplácal po zádech.

Propletli jsme se mezi taxikáři a opraváři dozadu ke zdi, kam si nechal složit svou paletu, a popadli jsme další kanystry s vodou.

„Promiň,“ odpověděl jsem po chvíli a v duchu jsem zabrblal nad tou tíhou. „Lauren a já...“

„Jo, slyšel jsem to od Susie. Takže Lauren odjela na pohovor do Bostonu?“

Přikývl jsem. „Bydlíme v bytě za milion, jenže to pro nás není dost dobré. V Pittsburghu, kde jsem vyrůstal, jsem si nedokázal ani představit, že budu žít v bytě za milion.“ Teď jsem pracoval jako mladší společník v rizikovém kapitálovém fondu specializovaném na sociální média a pořízení vlastního bytu mi sice hodně zatěžovalo rozpočet, ale zároveň jsem měl pocit, že nic horšího si dovolit nemůžu.

„Ona taky ne, čímž myslím byt za pouhý milion dolarů,“ rozchechtal se. „Hele, vždyť jste přece věděli, do čeho jdete?“

„A vždycky, když pracuju, tak je někde venku s Richardem.“

Chuck se zastavil u dveří a postavil si kanystry na zem.

„Tak to pr. Richard je hajzl, to je fakt, ale Lauren taková rozhodně není.“

Přešel kartou přes elektronický zámek na zadním vchodu, a když to ani na dva pokusy nezabralo, začal se hrabat v kapsách po klíčích.

„Ta blbina víc nefunguje, než funguje,“ zanádal, odemkl dveře a obrátil se ke mně. „Prostě jí nech nějaký čas a prostor, ať si to vyřeší sama. Překročit třicítku je pro ženské velký problém.“

Podržel mi dveře otevřené a já jsem prošel kolem něj dovnitř.

„Asi máš pravdu. O čem jsi to vlastně předtím mluvil?“

„O dnešních zprávách. V Číně se jim to totálně vymklo z ruky. Nedíval ses? Další pálení vlajek před ambasádami a rabování amerických obchodů. FedEx hlásil, že museli v Číně úplně zastavit činnost, že přestali dokonce i s doručováním očkovacích vakcín proti ptačí chřipce. A Anonymous jim teď vyhrožujou odvetou.“

O hacktivistické skupině Anonymous jsme se ve zprávách dočítali víc a víc. Opět jsme došli do kóje a uložili kanystry s vodou na hromadu.

„Hele, proč ty si vlastně děláš ty zásoby?“

„Jenom pro strýčka Příhodu, ale taky jsem se dočetl, že kyberútoky na Ministerstvo obrany řádově zesílily.“

„Ono se útočí na MO?“ zeptal jsem se ustaraně. Od Díkůvzdání, kdy jsem na barbecue toto téma nadhodil, se Chuck očividně vrhl do urputného průzkumu kybersvěta. „Je to vážné?“

„Ani ne. MO tak jako tak zaznamenává miliony útoků denně, jen se na něj útočí čím dál víc. Mě spíš znervózňuje, že někdo plánuje něco ve hmotoprostoru.“

„Hmotoprostoru?“

Usmál se.

„Internet je v kyberprostoru, ale my,“ pronesl významně a odmlčel se, aby dodal důraz svým slovům, „my jsme v hmotoprostoru, chápeš?“

Otevřeli jsme zadní dveře a vyšli zase ven na déšť.

„Potěš pánbůh, tak ty sis našel nové živiny pro svou paranoiu?“

Chuck se rozesmál. „Tohle můžeš vyčítat jen sám sobě.“

Došli jsme zpátky do garáže, kde jsme narazili na našeho suseda Roryho, zabraného do živého rozhovoru s jedním opravářem.

„Žízeň?“ chechtal se Rory. Takže viděl, jak vláčíme ty kanystry. „Na co všechna ta voda je?“

„Jen jsem rád připravený,“ sdělil mu Chuck a kývl na pozdrav opraváři, s kterým Rory mluvil.

„Miku, tohle je Stan. On tady tu garáž provozuje.“

Podal jsem mu ruku. „Rád vás poznávám.“

„Nejsem si jistý, jak dlouho tenhle podnik ještě povedu,“ povzdechl si Stan, když jsme si potřásli rukama. „Jak to tak vypadá...“

„Kdysi jsme mívali Boba Hopea a Johnnyho Cashe,“ souhlasil s ním Chuck. „Teď nemáme ani naději, ani hotovost.“

„Přesně,“ rozesmál se Stan a taxikáři u vchodu se taky rozchechtali.

„Potřebujete pomoc?“ zeptal se Rory.

„Ne, díky, kámo,“ odpověděl Chuck. „Už tam toho moc nezbyývá.“

Zamířili jsme dozadu pro další náklad.

17. prosince

„Mohl bys mi dát svou kreditku?“

„Proč?“

„Protože všechny moje jsou zrušené,“ odpověděla vztekle Lauren.

Těsně po Díkůvzdání se stala obětí krádeže identity. Někdo začal jejím jménem inkasovat půjčky a převádět je online na hedgingové účty, určené k vyvádění peněz. Byl to totální masakr.

„Dát ti ji můžu,“ odpověděl jsem, „ale zapomeň na to, že si budeš něco objednávat.“

Seděli jsme u snídaně. Já jsem měl ovesnou kaši, Lauren pila kávu u svého laptopu a surfovala na internetu a Luke se zase vrátil ke hře *kousky ovoce a pes*.

Na dece na zemi před televizí žvatlala Ellarose. Zatímco Luke byl raubíř a na svůj věk velký, Ellarose byla drobná a na šest měsíců malá. Ještě neměla moc vlasů, a to, co měla, se ježilo do všech stran jako písčově zbarvené vrabčí hnízdo, ale očička měla pořád vykulená a stále se pozorně rozhlížela, co se na světě děje. Vzali jsme si ji na pár hodin na hlídání, aby si mohla Susie jít nakoupit.

Toho dne jsem zůstal doma. Předvánoční týden znamenal pro můj obor okurkovou sezónu, takže to byla vhodná doba dohnat zanedbané papírování a účetnictví. Snesl jsem si na kuchyňský pult kupu účtů a poznámek, sedl jsem si k tomu a snažil se tomu dát řád. Občas jsem si mimoděk vzal smartphone a zkontroloval pohyb na sociálních médiích. Nic nového.

„Co myslíš tím, že mám zapomenout na nějaké objednávání?“

Zatímco já už jsem se zklidňoval na svátky, Lauren pořád jela na plný plyn. Zrovna si oblékla kostýmek na schůzku.

„Do Vánoc zbývá ještě víc než týden. Prostě objednám dodání do druhého dne. Amazon hlásil, že letos...“

„Nejde o Amazon.“

Vzal jsem z pultu ovladač a pustil CNN hlasitěji. *„FedEx a UPS musely dnes pozastavit veškerou zásilkovou službu. Jako důvod uvádějí virus v softvarech distribuční logistiky...“*

„No to se mi snad zdá!“ Lauren sklapla svůj laptop.

„... viní hackerskou skupinu Anonymous, která deklarovala záměr potrestat zásilkové společnosti za to, že zastavily dodávání vakcín proti chřipce do Číny. Představitelé Anonymous útok popírají a říkají, že iniciovali pouze vyřazení webových stránek...“

„A kam dneska vlastně jdeš?“ zeptal jsem se.

„... v tomto svátečním období odhadují ztráty na stamiliony dolarů, což vžene hospodářství ještě hlouběji do recese...“

„Mám dole ve městě schůzku s nějakými lovci hlav. Pár pohovorů, jen abych zjistila, jestli se náhodou někde něco nenabízí samo.“

Přinutil jsem se k povzbudivému úsměvu. „To je skvělé, zlato.“

Jak to přišlo, že jsem k ní přestal být upřímný?

Od té doby, co se vrátila z Bostonu, byla uzavřená a odtažitá. Snažil jsem se jí nechat prostor na to, aby si prošla tím, čím si projít musela, jenže jsem z toho měl pocit, že ji ztrácím. Choval jsem se, jako by mi to bylo jedno, ale každá buňka ve mně toužila ji popadnout, stisknout a zeptat se, co se to s ní, k čertu, děje.

Povzdechla si, letmo střelila pohledem k televizi a pak se zase podívala na mě. Střetl jsem se s jejím upřeným pohledem, ale pak jsem to

vzdal a sklopil jsem oči. Ještě chvíli na mě hleděla, pak se shýbla, dala Lukovi pusu, pošeptala mu něco do ucha, popadla laptop a zamířila ke dveřím.

„Po obědě jsem zpátky,“ zavolala přes rameno.

„Tak po obědě,“ odpověděl jsem mile, ale dveře se už zavíraly.

Ani mě nepolíbila.

Rozkrájel jsem poslední broskev a podal jsem kousky Lukovi. S darebným úsměvem si je ode mě vzal všechny naráz a s nadšeným pištěním je hodil na podlahu vděčnému Gorbymu. Jako by toho nebylo málo, jeden kousek odletěl a přistál na zprávě, kterou jsem se zrovna snažil přečíst.

Usmál jsem se a broskev jsem smetl.

„Dojedl? Chceš si hrát s Ellarose?“

Vzal jsem ubrousek, sklonil jsem se k němu, utřel jsem mu obličej a pak jsem ho opatrně vytáhl ze židličky a postavil na zem. Chvíli nejspíše postával a přidržoval se nohy od mé stoličky, pak chytil balanc a jako šípka vystřelil za Ellarose tím batolivým stylem jen jen spadnout, který si osvojil. U cíle se jako vratký bruslař chytil pohovky, zastavil se, podíval se dolů na Ellarose a pak s obrovským úsměvem nahoru na mě.

Ellarose bylo teprve šest měsíců a ještě nezvládla ani umění obrátit se na bříško. Ležela na zádech na dece a kulila na Luka oči. Luke zapištěl, padl na všechny čtyři, připlazil se k ní a plácl jí rukou do obličeje.

„Opatrně, Luku, něžně,“ varoval jsem ho.

Podíval se Ellarose do očí, a pak se zprůma posadil vedle ní jako její ochránce a díval se na televizi.

„O rozsahu epidemie ptačí chřipky v Číně zatím není jasno, ale Ministerstvo zahraničí Spojených států už vydalo varování proti cestám do všech oblastí. Ve spojení s rostoucím protičínským bojkotním tažením...“

„Bláznivý svět, co?“ poznamenal jsem k Lukovi, když jsem viděl, jak sleduje televizi. Gorby se přesunul k nim a svinul se za dětmi do klubíčka.

Vrátil jsem se k práci a znovu jsem se začel do zprávy o tržních možnostech rozšířené reality na internetu. Zrovna nedávno mi jedna velká technologická společnost poslala nové chytré brýle. Technologie rozšířené reality mě fascinovaly a chtěl jsem se do rozjezdu toho projektu zapojit, ale Lauren říkala, že je to moc riskantní.

Zhruba po hodině čtení a účetnictví jsem si uvědomil, že je Luke podezřele zticha. Přitulil se ke Gorbymu a usnul.

Zívl jsem.

Hodit si šlofika mi přišlo jako vynikající nápad, a tak jsem se k nim potichoučku připlížil, zvedl jsem Ellarose ze země a uložil ji do přenosné dětské postýlky pod okno. Pak jsem vzal spícího Luka – hlavička se mu ochable kymácela jako pytel brambor – položil jsem ho na pohovku, přivinul jsem si ho k hrudi a pomalu jsem odplouval do spánku.

Do usínání mi zdálky jednotvárně drmolila CNN: „*V jakém okamžiku se z kyberšpionáže stává kyberútok? S dotazem na toto téma se obracíme na našeho zpravodaje...*“

Probudilo mě bouchání na dveře. Mozek se pomalu probíral z mlhy. Vzápětí se ozvalo další bušení.

„Kůzlátka, kůzlátka, otevřete vrátka!“

Luke mi poslantal celé tričko a tělo jsem měl ochablé spánkem. *Jak dlouho jsem spal?* zasténal jsem v duchu, když jsem si ztěžka sedal a přitom opatrně přidržel Luka.

„Jojo, jen vteřinku,“ zavolal jsem.

S Lukem v náruči jsem se zvedl, doploužil se ke dveřím a odemkl. Dovnitř vrazil Chuck s náručí hnědých papírových pytlíků.

„Bude někdo obědvat?“ halasil nadšeně a už si to hasil ke kuchyňskému pultu a rovnou začal vybalovat.

Luke Chucka zaznamenal, ale oči se mu ještě zavíraly. Uložil jsem ho zpátky na pohovku, přikryl jsem ho dekou a vrátil jsem se k Chuckovi, který mezitím všechno vyklopil na talíře.

„To už je poledne?“ zeptal jsem se, protřel jsem si oči a protáhl jsem se. „Dočista jsem odpadl.“ Zívá jsem. „Co to je?“

„Husí játra a hranolky, kamaráde,“ sdělil mi Chuck s úsměvem a zašermoval bagetou jako kouzelnou hůlkou. „A k tomu pár kreolských garnátů v máslové omáče.“

Žádný div, že jsem začínal tloustnout.

„Už teď cítím, jak mi kornatějí cévy,“ zažertoval jsem.

Sáhl jsem za pult, otevřel jsem šuplík, vyndal dvě vidličky, jednu jsem mu podal a druhou jsem hbitě zalovil v hranolkách.

„V tuhle roční dobu mají restaurace pohov?“

„V tuhle roční dobu mají restaurace největší fofr,“ rozchechtal se Chuck a odebral si z vrcholu hranolkové hromady obzvlášť vypasený kousek husích jater. „Ale já mám dost co dělat tady.“

„Další přísun zásob do své katastrofické kóje?“

Usmál se a strčil si vypasený kousek jater do pusy.

Potrásal jsem hlavou. „Ty opravdu věříš, že se všechno zhroutí?“

Chuck si hranou ruky utřel mastnou pusou. „Ty opravdu věříš, že se nikdy nic nezhroutí?“

„Lidi pořád říkají, že svět spěje do záhuby, ale k tomu nikdy nedojde. Na to je společnost příliš rozvinutá.“

„To vykládej lidem na Velikonočním ostrově nebo u Anasaziů.“

„Ti byli v izolaci.“

„A co Římané, hm? A co my? My snad nejsme izolovaní na téhle modré tečce zvané Země?“

Vybral jsem si garnáta a začal ho loupat.

„Na *tvůj* popud jsem začal prozkoumávat kybersvět,“ podotkl Chuck, „a máš pravdu.“

Zalitoval jsem, že jsem mu vůbec něco říkal.

„Proti tomu, co se děje teď,“ zašeptal spiklenecky Chuck, „vypadá studená válka jako věk transparentnosti a porozumění.“

„Ty to moc dramatizuješ.“

„Skoro celou historii lidstva byla schopnost jedné země opanovat jinou zemi založená na ovládnutí fyzického teritoria. Hádej, co tento stav poprvé porušilo?“

„Kybernetika?“ hádal jsem a strčil si garnáta do pusy. Bohatá chuť cajunského koření a másla mi rázem probudila smysly. *Bože, to je dobrota.*

„Ne. Vesmírné projekty. Od roku 1957, kdy byl vypuštěn Sputnik, je z hlediska armády vesmír klíčovou pozicí ke sbírání informací a projektování globální moci.“

„Co to má co dělat s kybernetikou?“

„To, že kybernetika je další, co narušilo původní stav. Je to další prostor neboli – z hlediska armády – *nová* klíčová pozice, a to z přesně stejných důvodů: sbírání informací a ovlivňování událostí kdekoli na této planetě.“

Na chvíli jsem se nad tím zamyslel.

Chuck si nacpal do pusy kupu mastných hranolků. „A vesmírný prostor už je součástí kyberprostoru.“ Usmál se.

„Co tím myslíš?“

„Většina vesmírných projektů se opírá o internet. Nám připadají věci ve vesmíru vzdálené, ale v kyberprostoru je to jedno.“

„Tak v čem je vlastně rozdíl?“

„Velký rozdíl je v tom, že k tomu, aby ses dostal do vesmíru, potřebuješ obrovskou spoustu peněz, zatímco k cestě do kyberprostoru ti stačí laptop.“

Přešel jsem od garnátů k hranolkům a ulovil jsem si k nim kousek husích jater. „Tak tohle ti dělá starosti?“

Zavrtěl hlavou. „Mně dělají starosti ty logické bomby v energetické distribuční soustavě, o kterých jsi mluvil. Číňané chtěli, abychom je objevili, protože chtěli, abychom věděli, že to dokážou. Jinak bychom je nikdy neobjevili.“

„Takže ty vlastně tvrdíš, že CIA, NSA a vůbec všechny ty trojzpísmenné agentury, které tak horlivě nesnášíš, by na to samy nikdy nepřišly, ani jedna,“ opáčil jsem skepticky.

Přezíravě potřásl hlavou. „Takhle si kybervátku představuje většina lidí, stejně jako si myslí, že videohry a podobný šunt jsou bezelstné a nevinné, ale takové to nebude.“

„A jaképak to bude?“

„V roce 1982 použila CIA logickou bombu k odpálení sibiřského potrubí – ta bomba způsobila výbuch o síle tří kiloton, asi stejný jako malá atomovka. A k tomu jim stačilo jen zaměnit nějaký kód u kanadské společnosti, která to potrubí ovládala. A to je už víc než třicet let! Měl bys vidět, co dokážou teď.“

„To nezní zas až tak špatně.“

„Jenže nové kyberzbraně hromadného ničení, které se teď vyvíjejí, ještě nikdo nikdo netestoval,“ pokračoval Chuck, už bez úsměvu. „U nukleárních zbraní alespoň *víš*, že jsou strašlivé – Hirošima, Bikini – ale u kybernetických nikdo neví, kolik škody mohou napáchat, a oni si je vesele strkají navzájem do infrastruktury, jako by věšeli cukrátku na vánoční stromeček soudného dne.“

„Ty si opravdu myslíš, že je to až tak zlé?“

„Víš, že než fyzikové v rámci projektu Manhattan poprvé odpálili jadernou bombu, tak se sázeli, jestli zapálí atmosféru?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Podle jejich nejlepších odhadů byla šance, že zničí život na celé planetě, padesát na padesát. A oni do toho stejně šli! A vládní uvažování se nemění, kamaráde. Oni nemají ani potuchy, co by ty nové zbraně, které vymýšlejí, mohly napáchat.“

„Čili jestli se něco stane, tak už stejně nebude kam utéct, to chceš říct?“ kontroval jsem. „A kdyby k něčemu došlo, tak ty tady budeš bojovat o život a přitom se dívat, jak všichni kolem umírají? To já bych dal přednost hezky rychlé smrti.“

„To je strašně pohodlné.“ Podíval se na pohovku. „Ty bys nebojoval až do posledního dechu, abys ho ochránil?“

Podíval jsem se na Luka. Měl pravdu. Pomalu jsem přikývl, tohle jsem uznával.

„Ty vkládáš příliš mnoho víry do trvalého pokroku,“ prohlásil. „Jenže od té doby, co si lidi začali s mizernou kvalitou, tak víc technologií ztrácíme, než získáváme. Společnost prostě čas od času upadá.“

„Určitě máš i nějaké příklady.“ Když se rozjel, nemělo cenu snažit se ho zabrzdit.

„Třeba při pompejských vykopávkách se našly akvadukty, což je lepší technologie než to, co používáme dnes.“ Chuck zaryl do hromady hranolků a vytáhl si další lesklý kousek jater. „A na technologii stavění pyramid se zatím nepřišlo vůbec.“

„Takže teď probíráme starověké kosmonauty?“

„Mluvím vážně. Když v roce 1405 vyplul admirál Čeng se svou flotilou z čínského Su-čou, měl lodě velikosti moderních letadlových lodí a bral s sebou téměř třicet tisíc vojáků.“

„Opravdu?“

„Tak si to vyhledej,“ odsekl. „Čeng byl v kontaktu s našimi indiány ze západního pobřeží o čtyři sta let dřív, než tam Lewis s Clarkem vzali na prázdniny Sacagaweu. Číňané kouřili s oregonskými náčelníky tráv na lodích větších, než jsou moderní bitevní křižníky, a o stovky let dřív, než Kolumbus ‚objevil‘ Ameriku. Víš, jak velká byla ta slavná Kolumbova *Nina*?“

Pokrčil jsem rameny.

„Patnáct metrů a měl s sebou asi padesátku chlapů.“

„Neměl takové čluny tři?“

„Já chci říct, že dávno předtím, než se nám vůbec podařilo vypádlout v těch našich kocábkách z Evropy, Čína už plachtila po zeměkouli s třicetitisícovým vojskem na flotilách válečných křižníků velikosti letadlových lodí.“

Mezitím jsme přestali jíst.

„Co tím chceš říct? Nějak jsem se v tom ztratil.“

„Jen to, že společnost někdy zaostane a že celá ta záležitost s Čínou... Mám takový pocit, jestli si něco nenamlouváme.“

„Oni nejsou nepřátelé?“

„To je špatný úhel pohledu,“ vysvětloval. „My se na ně *díváme* jako na nepřátele, protože my potřebujeme nějakého nepřítele. Oni se nesnaží řídit svět. Oni se o to nikdy ani nesnažili, dokonce ani když byli nepředstavitelně mocnější než my.“

„Takže ty vlastně říkáš, že se ohledně toho kybernetického ohrožení mýlíš.“

„Ne, ale...“

Chuck si vzal dalšího garnáta.

„Ale co?“

„Možná zavíráme oči před skutečným nepřítelem.“

„A copak je to za nepřítele, ty můj milovníku konspirací?“ zeptal jsem se a v očekávání nějakého proslovu o CIA nebo NSA jsem zvedl oči k nebesům.

Chuck si doloupal garnáta a ukázal s ním na mě.

„Strach. Strach je ten opravdový nepřítel,“ pravil zadumaně, s pohledem rovněž upřeným ke stropu. Po chvíli dodal: „Strach a nevědomost.“

Dal jsem se do smíchu. „Vzhledem k tomu, jaké zásoby si slyšíš... Nejsi zrovna *ty* ten, kdo se bojí?“

„Nebojím,“ odvětil rozvázně, odtrhl pohled od stropu a zadíval se mi do očí. „Připravuju.“

Den 1.
23. prosince

8:55 dopoledne

„Za dva dny jsou Vánoce. Není načase dát si pauzu?“

Lauren se na mě podívala a pokrčila rameny. „Já na tu schůzku musím. Richard fakt dělal psí kusy, aby si se mnou ten chlápek promluvil.“

Dveře do ložnice jsme zavřeli, ale Lukův pláč, který chrčel z chůvičky na kuchyňském pultě, ji stejně rušil. Natáhla se k ní a vypnula ji. Úplně stejně, jako vypínala posledních pár měsíců mě.

Rozhodil jsem rukama. „No jo, když to zařídil Richard, tak to se tvoje rodina musí samozřejmě další den obejít bez tebe.“

„Nezačínej s tím zas,“ odsekla vztekle a pohodila hlavou. „Richard se mi alespoň snaží pomoci.“

Zavřel jsem oči, zhluboka jsem dýchal a v duchu jsem počítal do desíti. Vánoce už byly za dveřmi a nemělo smysl situaci hrotit. Pročísl jsem si rukou vlasy. Lauren stála a upřeně na mě hleděla.

Povzdechl jsem si.

„Myslím, že Lukovi není dobře,“ řekl jsem rozvážně. „Musíme zajít nakoupit jídlo na svátky, a jak už jsem říkal, já ještě potřebuju roznést pár dárků.“

Moje nová sekretářka zapoměla doručit tučet osobních dárků, které jsme vyrobili speciálně pro naše klienty.

Zapoměla na dárky pro klienty na Manhattanu, protože ti nebyli na seznamu mimoměstských adresátů. Když jsme na to přišli, už spěchala, aby stihla odjet na svátky za rodinou, a vzhledem k tomu, že FedEx a UPS nefungovaly, tak jsem se, já hlupák, svým partnerům nabídl, že dárky roznesu sám.

A už byl opravdu nejvyšší čas. Včera jsme jich s Lukem roznesli polovinu, oběhli jsme celou Little Italy a Chinatown, kde jsme měli pár menších náběhových partnerů, ale pořád mi zbývalo několik dárků pro naše větší klienty. Lukovi se vycházka moc líbila. Byl to rozený světák, klidně šel ke komukoli, s kým jsme se setkali, a okamžitě s ním začal brebentit.

„To si vážně myslíš, že tvůj podnik udělá díru do světa několika pery s rytinami na násadkách?“

„V tom to není.“

Zhluboka se nadechla a její výraz zněžněl. „Zapomněla jsem na to. Promiň. Ale pro mě je tohle *opravdu* důležité.“

Očividně důležitější než my, pomyslel jsem si, ale držel jsem jazyk za zuby a snažil se tu myšlenku vyhnat z hlavy. Negativní myšlenky rády zapouštějí kořínky.

Lauren se zahleděla ke stropu. „Nemohl bys říct Susie...“

„Jsou celý den venku.“

„A co Borodinovi?“

Nehodlala to vzdát. V nastalém tichu jsem zkoumal maličký umělý vánoční stromček, který jsme si umístili na stolek vedle pohovky. Zvedl jsem oči k nebesům.

„Fajn. Nějak to vymyslím.“ Potřásl jsem hlavou, ale zvládl jsem úsměv. „Jdi na to a ať se ti daří.“

„Díky.“ Už si brala kabát a kabelku. „A jestli opravdu půjdete ven, nezapomeň Luka pořádně obléknout. Než půjdu, ještě za ním zaskočím a uklidním ho.“

Přikývl jsem a vrátil se k procházení nových webových stránek o využívání sociálních médií k podnikání. Web byl neskutečně pomalý. Několika stránkám trvalo celou věčnost, než se natáhly.

Lauren zašla do našeho pokoje a já jsem slyšel, jak mluví s Lukem. Vzala ho do náruče, chodila s ním po ložnici a pláč rychle ustal. O chvíli později se zase vynořila, už v kabátě, obešla pult, zlehka mě objala a políbila na tvář. Setřásl jsem ji. Hravě mě plácla. Usmál jsem se, a pak už vyšla ze dveří a byla pryč.

Jakmile odešla, šel jsem do ložnice omrknout Luka. Byl v postýlce, tulil se k dece a pořád ještě pofňukával, ale už byl klidnější. Vrátil jsem se ke svému laptopu a snažil se ještě pokračovat v průzkumu, jenže web byl pořád strašně pomalý a já jsem se nemohl zdržovat kontrolou routu ani zjišťováním, jestli se nepokazilo něco jiného. Raději jsem to rovnou vzdal a rozhodl jsem se, že si nejdřív vyřídím to ostatní.

Nechal jsem si otevřeno a zaskočil jsem vedle k Borodinovým. Kdyby něco, tak pootevřenými dveřmi Luka uslyším.

Měli jsme poslední byt na konci úzké chodby. Na chodbě byl položený koberec a po celé délce se táhlo tlumené osvětlení. Když se vycházelo od nás, bydleli Susie a Chuck hned vedle nalevo a Borodinovi napravo.

Za Chuckem byli Pam a Rory, ti měli byt přímo naproti chodbě, která odbočovala z hlavní chodby k výtahům. Hned za Rorym začínal nouzový východ, schodiště přes pět pater až dolů. Pak tam bylo ještě dalších

pět bytů a na protějším konci, než jsme bydleli my, chodba končila u dveří do Richardova trojpodlažního apartmánu.

Irena mi otevřela na první zaklepání. Byli pořád doma a ona určitě stála hned u dveří a jako obvykle vařila. Jakmile se dveře otevřely, ovanula mě vůně pečených brambor, masa a kváskového chleba.

„Mi-chaj-li, privjot,“ pozdravila mě s vřelým úsměvem, který jí vyryl na obličejí hluboké vrásky.

Bylo jí skoro devadesát, byla shrbená a při chůzi se šourala, ale v očích pořád měla jiskru. Nakolik byla stará, stejně jsem si vždycky dával pozor, abych se jí nějak nedotkl, přece jen byla v Rudé armádě, která porazila nacisty v ledových pustinách v severním Rusku. A jak mi ráda říkávala: „Troja padla, Řím padl, ale Lenigrad nepadl.“

Měla na sobě flekatou kuchyňskou zástěru se zelenou dírkovanou výšivkou a v ruce držela zmuchlanou utěrku. Druhou rukou mě zvala dál.

„Pojďte, pojděte.“

Letmo jsem zavadil pohledem o mezuzu, maličkou, nádherně vyřezávanou mahagonovou schránku, kterou měli pověšenou na futru. Kdy si jsem si myslel, že to je nějaké židovské ‚kouzlo pro štěstí‘, ale pak jsem pochopil, že to není jejím účelem. Spíš měla zahánět zlo.

Zaváhal jsem, odolával jsem pozvání.

Ne že bych nechtěl jít dál, ale vejít vždycky znamenalo skončit u talíře párků a hromady výčitek, že jsem moc hubený. Nutno říct, že jsem její kuchyň miloval a ještě víc jsem si vychutnával prosté potěšení z něčí péče. Cítil jsem se jako dítě, chráněné a rozmazlované, a žádná ruská babička, která si chce uchovat aspoň špetku sebeucty, by se jinak nechovala.

„Je mi líto, ale mám trochu naspěch.“

At vařila, co vařila, vonělo to úžasně a já jsem si uvědomil, že odložit sem Luka by mi poskytlo skvělou příležitost se sem později vrátit a nechat se obskakovat.

„Nechci vás zneužívat, ale nemohli byste na pár hodin pohlídat Luka?“

Pokřčila rameny a přikývla. „Jistěže, Mi-chaj-li, vždyť víte, že se ani nemusíte ptát, da?“

„Díky. Musím ještě vyběhnout ven a vyřídit si pár pochůzek,“ odpověděl jsem, více vysvětlování nebylo zapotřebí. Uvnitř jsem letmo zahlédl jejího manžela Aleksandra. Podřimoval v lenošce u televize, kde zrovna vysílali nějaký ruský doják, a Gorbačov, svinutý do klubíčka, spal vedle něj.

Paní Borodinová znovu přikývla. „Přivedete ho?“

Přikývl jsem.

„A pořádně se oblékněte. Dneska je hodně pod nulou.“

Dal jsem se do smíchu. Už dvě ženy mi připomínaly teplé oblečení, a to jsem ještě ani nevyšel ven. *Možná jsem přece jen ještě dítě.* „Tady máme Fahrenheita, Ireno – mrzne, to ano, ale pod nulou ještě není. Pořád je, řekl bych, kolem deseti stupňů.“³

„No tak, však víte, jak to myslím.“ Trhla na mě bradou, ať už jdu, a obrátila se zpátky k plotně. Dveře nechala dokořán.

Vrátil jsem se zpátky do svého bytu a začal jsem pátrat v šatníku po nějakém zimníku, rukavicích a šále. Jenže vzhledem k tomu, kolik se tu platilo za každý metr, jsme si na všechny mimosezónní věci jako lyže, rukavice a tak pronajali sklad za městem.

A letos bylo pořád tak teplo, že jsem si tam zašel jen pro jednu zimní bundu, a teď jsem si vzpomněl, že ji Lauren včera odnesla do čistírny. S povzdechem jsem sundal z ramínka tenké černé sako, vytáhl jsem batoh s dárky a šel si do ložnice obléknout svetr.

Luke byl vzhůru a uviděl mě, hned jak jsem vstoupil. Tvářičky mu hořely.

„Není ti dobře, chlape?“ zeptal jsem se a shýbl se pro něj. Čelíčko měl horké a celý se potil. Kromě toho měl mokrou plínku, tak jsem ho ještě rychle přebalil, natáhl jsem mu bavlněné tričko, lacláče a tlusté ponožky a pak jsem ho vzal k sousedům.

I když mu nebylo dobře, při pohledu na Irenu se zmohl na svůj zubatý úsměv.

„Ach, dorogoj!“ zvolala vroucně a vzala mi polospícího Luka z náruče. „Jemu není dobře, *něť?*“

Pohládl jsem Luka po hlavičce. Vlasy měl spleené a zpcené.

„No jo, asi není.“

Přivinula si Luka k prsům. „Nedělejte si starosti, já se postarám. Jděte.“

„Díky. Kolem oběda budu zpátky.“ S úsměvem jsem povytáhl obočí, a podle toho, jak se na mě podívala, jsem hned věděl, že mě tu po návratu bude čekat hostina.

Dala se do smíchu a zavřela dveře.

³ V originále autor používá v celé knize americké jednotky včetně stupňů Fahrenheita. V českém překladu došlo k převedení jednotek na české. Jedinou výjimkou je tato pasáž, kde dochází ke střetu uživatelů rozdílných jednotek – Američanky původem z Ruska, která setrvačně uvažuje ve stupních Celsia, a rodilého Američana – *pozn. red.*

Dítě je tak úžasná věc. Než jsme měli Luka, proploval jsem životem v úvahách, k čemu to všechno vlastně je, a marně jsem se snažil utřídit si své naděje, sny a obavy. A pak, zničehonic, na mě hleděla malá verze mého já a všechno se rázem vyjasnilo. Smyslem mého života bylo chránit a pěstovat tento nový život, milovat ho a učit ho všemu, co znám.

„Zapomněl jsi na něco?“

„Eh?“

Na chodbě před svým bytem stála Pam. Byla to zdravotní sestra, a podle toho, že na sobě měla uniformu, šla zrovna do práce. Docela jsme se s ní a s jejím manželem Rorym spřátelili, ale tak pevný a pohodový vztah jako se Susie a Chuckem se mezi námi nerozvinul.

Potíž byla v tom, že Pam a Rory byli přísní vegani, a i když jsem s tím neměl problém, nějak to mezi námi otevřelo propast. Cítil jsem se provinile, když jsem před nimi jedl maso, a divně zřejmě vypadal dokonce i pouhý fakt, že jím maso, i když mě mockrát ujišťovali, že jim to nevadí a že je to každého věc.

Ale i tak jsem měl Pam moc rád. Byla to velmi atraktivní blondýnka a bylo těžké ji nemít rád. Zatímco o Lauren se dalo hovořit jako o klasické krásce, Pam byla smyslnějšího druhu.

„Ne, jen jsem byl zrovna odložit Luka.“

„To jsem viděla,“ rozesmála se. „Hluboké myšlenky, co?“

„Ani ne,“ odpověděl jsem, potřásl jsem hlavou a šel jsem dál s ní. Pracovala pro Červený kříž a v současné době docházela na stanici s krevní bankou jen pár bloků odtud. „Pořád pouštíte žilou, dokonce i před Vánoci?“

„To je období dávání, ne? Kdypak k nám konečně zajdeš i *ty*?“

Výtah zacinkal v našem patře a dveře se otevřely. Byl jsem v pasti.

„Eh, no, víš,“ odkašlal jsem si rozpačitě, „mám spoustu práce.“

„Všichni mají pořád spoustu práce, ale zrovna o svátcích ji potřebujeme nejvíc.“

Nechal jsem ji nastoupit do výtahu první. Teď jsem se cítil dvojnásob provinile. Než jsem se stihl zarazit...

„Víš co? Zajdu k vám hned teď.“ *Hele, vždyť jsou Vánoce*, říkal jsem si v duchu. *Co ti to udělá.*

„Opravdu?“ rozzářila se. „Zatáhnu tě rovnou dovnitř.“

Z té domnělé narážky se mi do tváří vehnala krev. „To bude skvělé.“ Mlčky jsme čekali, až výtah dosedne v přízemí.

„Tohleto ti nebude stačit.“

„Co?“

Dívala se na moje tenké sako.

„Venku mrzne. Copak jsi neviděl meteorologické výstrahy? Nejchladnější Vánoce od roku 1930. To bylo řečí o globálním oteplování,“ zasmála se.

„Mělo by se spíš mluvit o globálním zateplování,“ zažertoval jsem.

Obrátila se ke mně.

„Ty hodně vysedáváš na internetu, že?“

Pokrčil jsem rameny, jako že jo.

„Všiml sis, že se dneska ráno skoro nedalo dostat na web?“

To mě zaujalo.

„Všiml. Vy jste taky na roadrunneru?“ *Určitě šlo o nějaký domovní problém s přenosem.*

„Ne,“ odpověděla. „Ale na CNN hlásili, že je to nějaký virus nebo co.“

Výtah se zastavil v přízemí a otevřel se.

„Virus?“

11:55 dopoledne

Dárcovství krve trvalo déle, než jsem čekal. Pam mě sice vzala hned na řadu, ale když jsem konečně s koblihou v ruce opustil Červený kříž a chytil taxík do Midtownu, bylo už čtvrt na jedenáct.

Rozhodl jsem se, že nejdřív objednu čtyři klienty v centru města, nechám jim tam dárky – případně potřesu rukou tomu, kdo tam bude – a cestou zpátky se stavím na nákup v potravinách. Pak zaskočím domů, vyložím tam jídlo a zkontroluju Luka, přičemž něco zakousnu s Irenou, a nakonec se vydám s dárky na Financial District za posledními dvěma klienty a případně si s nimi dám nějakou tu vánoční skleničku.

Těžko říct, jestli mě vzpružil dobrý pocit z dárcovství krve nebo snad omámil nedostatek kyslíku a červených buněk, ale můj výlet do Midtownu nabral filmovou auru. Jako uhranutý jsem hleděl z taxíku na rušené ulice plné lidí, zachumlaných v čepicích a šálách proti nečekaně ostřejmu mrazu, kteří se vydali za svátečními nákupy. Vzrušení vánočního New Yorku mě dočista pohltilo.

První zastávku jsem měl u Rockefellerova centra, kde jsem předal dar, a pak jsem nejmíň deset minut stál venku a díval se na vánoční strom. Ta energie a vitalita byla tak úžasná, že jsem se dokonce několika turistům nabídl, že je vyfotím.

Dál moje trasa vedla kolem hotelu Plaza, Central Parku a obloukem zpátky. Psal jsem si s Lauren, co mám koupit k jídlu, ale poslední půlhodinu už mi neodpovídala.

Když jsem skončil s obchůzkami v Midtownu, vzal jsem si taxíka a nechal jsem se hodit zpátky do Chelsea k Whole Foods, kde jsem si po půlhodinovém křížování uličkami naplnil nákupní vozík a v povznesené vánoční náladě jsem konečně dorazil k frontě u pokladny.

Byla obrovská.

Deset minut jsem čekal a mezitím jsem si párkrát zkontroloval e-maily, a nakonec jsem se zeptal otrávené ženy před sebou, co se děje.

„Nevím,“ odpověděla přes rameno. „Vypadá to, že mají nějaké problémy s pokladnami.“

„Mohla byste mi pohlídat vozík? Zajdu se tam podívat.“

Nechal jsem u ní vozík a vydal jsem se k pokladnám. Jak jsem se prodíral dopředu, dav houstl a končil chumlem rozzuřených zákazníků.

„Proč prostě nemůžete vzít hotovost?“ rozčiloval se jeden.

„Pane, my vás nemůžeme nechat odnést si z obchodu nic, co není načtené,“ odpověděla vyděšená mladá pokladní, která se bezmocně oháněla čtečkou čárového kódu.

Protáhl jsem se za pokladny a oslovil jsem rovnou pokladní.

„Co se děje?“ zeptal jsem se jí.

Obrátila se ke mně: „Pořád to ještě nefunguje, pane.“

Byla nervózní, určitě si myslela, že jsem manažer.

„Vysvětlete mi znovu a přesně, co se stalo, od začátku.“

„Prostě přestaly fungovat čtečky. Už hodinu čekáme na technika, ale nic,“ odpověděla. A šeptem dodala: „Psala mi moje sestřenice z Upper East Side, že to u nich v obchodě vypadlo taky.“

Ten rozčilený obrovský Hispánc mě popadl za loket. „Hele, brácho, já už chci prostě vypadnout. Copak nemůžete vzít hotovost?“

Rozhodil jsem rukama. „O tom já nerozhoduju.“

Pátravě se na mě podíval. Čekal jsem výbuch vzteku, ale on vypadal spíš vylekaně.

„Seru na to. Čekám tu už hodinu.“ Hodil před nás na pult pár dvaček. „Drobné si nech, kámo.“

Popadl své sáčky s potravinami a začal se prodírat ven. Několik přihlížejících se protlačilo dopředu a taky nechali na pultu peníze. Několik dalších prostě vzalo nákup a odcházelo bez placení.

„Co se to děje?“ zamumlal jsem nahlas. Nebylo normální, aby Newyorčané začali krást.

„To ty zprávy, pane. Číňané,“ odpověděla pokladní.

„Jaké zprávy?“

„Ta letadlová loď či co,“ dodala ještě, ale to už jsem se prodíral ke dveřím. Najednou jsem dostal iracionální strach o Luka.

2:45 odpoledne

„Proč jsi mi to neřekl dřív?“

Přecházel jsem sem a tam před obrovskou plochou televizí, která zcela opanovala jednu stěnu v Chuckově bytě.

„Říkal jsem si, že by sis myslel, že jsem zase paranoidní,“ odpověděl Chuck. Obrazovku za mnou zaplnily rozmazané záběry letadlové lodě, z které se kouřilo.

Hnal jsem se k Borodinovým jako o život a nezdvořile jsem na ně zabušil. Cestou pěšky těch pár bloků od Whole Foods jsem si ještě vyhledával zprávy na smartphonu. Internet reagoval neskutečně pomalu.

V Jihočínském moři došlo k nějakému neštěstí. Havarovalo tam čínské vojenské letadlo. Číňané tvrdili, že to byl útok Američanů, ale americké ozbrojené složky popíraly, že by s tím měly cokoli společného, a tvrdily, že to byla nehoda. Všude ve zprávách byl guvernér severočínské provincie Šan-si, který tvrdil, že to byl válečný akt.

Když jsem dorazil, byl Luke v pořádku, jen horečka mu ještě stoupla. Měl zavřené oči, byl hrozně zpocený a Irena mi říkala, že většinu času, co jsem byl pryč, proplakal. Nechal jsem ho ještě u Borodinů spát a zaskočil jsem naproti k Chuckovi.

„Tak ty sis myslel, že to není až tak důležité, abys mi to říkal?“ vyjel jsem na něj nevěřícně.

„Ne, v tu chvíli mi to tak důležité nepřipadalo.“

V pozadí už zase běželo zpravodajství CNN. *„Zdroje v Pentagonu odmítají jakoukoli zodpovědnost za havárii čínského vojenského letadla s tím, že to byl důsledek nezkušenosti čínských ozbrojených sil v provádění námořních leteckých operací...“*

„Tak tobě celý týden nedodávají do restaurací potraviny a ty sis mysl, že by mě to nezajímalo?“

„... jedovatý trojský kůň už se rozšířil na DNS servery po celém světě. Číňané odmítají odpovědnost, ale větším problémem je teď virus Scramble, který napadl logistické systémy...“

„Myslel jsem si, že to spolu nesouvisí,“ odpověděl Chuck. „Problémy s počítači máme přece pořád.“

Virus, který shodil logistiku FedEx a UPS, zrychlil a napadl skoro všechny ostatní softwary komerční distribuce. Kolečka světového zásobovacího řetězce se zadrhla.

„Četl jsem hackerské diskusní fórum,“ dodal vstřícně Chuck. „Říkají, že UPS a FedEx jsou soukromé systémy a že z toho, jak rychle se virus šíří, lze usuzovat, že v sobě musí mít stovky specifických ‚nultých dnů‘.“

„Co to je?“ zeptala se Susie.

Seděla na pohovce vedle Chucka a pevně objímala Ellarose, která napjatě sledovala, jak chodím kolem dokola jako tygr v kleci, až se jí z toho hlavička kymácela. Susie byla pravá jižanská kráska, štíhlá brunetka s dlouhými hedvábnými vlasy a pihami od sluníčka, ale v krásných hnědých očích teď sídlila starost.

„To je nějaký nový virus, že?“ troufnul si Chuck s pohledem na mě.

Nebyl jsem zrovna bezpečnostní expert, ale byl jsem elektroinženýr a mou specializací byly počítačové sítě. Zrovna včera jsem s kolegý diskutoval na téma bezpečnosti v tomto oboru.

„Svým způsobem,“ odušil jsem. „Nultý den označuje zranitelnost softwaru, která ještě není zdokumentovaná. Útok nultého dne využívá nějaké dosud neznámé slabiny v systému. Je to prostě útok, který byl zatím analyzován nula dní.“

Každý systém měl slabiny. Ty, které byly ‚známé‘, se obvykle vyspravidly nebo zalepily. Seznam známých zranitelných míst, určený pro tisíce prodejců komerčních softwarů na celém světě, se rozšiřoval řádově o stovky týdně.

Vzhledem k tomu, že typická korporace, uvedená ve Fortune 500, používala tisíce softwarových programů, čítal její seznam zranitelných míst běžně desítky tisíc položek. Byla to absurdní hra napadených proti protivníkovi, jemuž stačilo, aby zůstala otevřená jedna jediná škvíрка z doslova milionů, které musela společnost neustále zacelovat.

Jenže zatímco se seznamem známých slabin se ze všech sil snažili všichni, ať z privátní či státní sféry, alespoň držet krok, u neznámých slabin neboli ‚nultých dnů‘ byla situace mnohem horší. Proti nim nebyla v zásadě žádná obrana, protože z podstaty věci se o útočných virech vůbec nevědělo.

Oba na mě tupě zírali.

„To znamená, že jde o útok, proti kterému nemáme žádnou obranu.“

Stuxnet, virus, který poškodil íránskou jadernou energetiku, využil k proniknutí do napadaného systému zhruba deset nultých dnů. Byl to jeden z prvních veřejně známých příkladů sofistikovaných kyberzbraní nového druhu. Jejich vývoj stojí spoustu času a peněz, takže by je nikdo nevy pustil jen tak, bez konkrétního záměru.

„Co tím myslíš, že proti takovým útokům nemáme žádnou obranu?“ zeptala se Susie. „Kolik takových útoků je? Copak to nemůže vláda zarazit?“

„Vláda má zájem hlavně na tom, aby se v tomto směru chránil soukromý sektor sám,“ odpověděl jsem. „Kromě toho nikdo ani netuší, jakými všemi způsoby můžeme být napadeni.“

CNN přeskočila na diskusi mezi čtyřmi komentátory a analytiky. „Mně dělá starosti to, Rogere, že počítačové viry, zejména tak sofistikované jako tento, jsou obvykle určeny k infiltraci do počítačových sítí s cílem získávání informací. Jenže tyhle na to nevypadají. Tyto prostě počítačové systémy likvidují.“

„Co to znamená?“ zeptala se Susie s pohledem upřeným na televizi.

A jako v odpověď na její otázku se analytik podíval přímo do kamery a pomalu řekl: „Jediné, co z toho mohu usuzovat, je, že jsme byli záměrně napadeni s jediným cílem: napáchat co nejvíce škod.“

Susie si přitiskla ruku na ústa. Mlčky jsem se posadil k nim a znovu, snad už potřetí, jsem se snažil dovolat Lauren.

Kde je?

5:30 odpoledne

„Promiň.“

Lauren umíněně svírala Luka v náručí. Když jsme ho vyzvedávali od Borodinů, strašlivě, křečovitě vzlykal. Snažil jsem se ho nakrmit, ale nechtěl nic jíst. Čelíčko měl rozpálené.

„Promiň to tak úplně nevyřeší,“ postěžoval jsem si. „Hele, půjč mi Luka zpátky. Pokusím se ho nakrmit ještě jednou.“

„Mě to tak mrzí, broučku,“ šeptala Lauren. Lukovi, ne mně. Zoufale ho tiskla sobě, vrtěla hlavou a nechtěla se ho vzdát. Tváře jí z venkovního mrazu zčervenaly, vlasy měla rozčuchané.

„Proč jsi mi, sakra, čtyři hodiny neodpovídala na esemesky?“

Byli jsme zase doma. Lauren seděla v kožené lenošce, já proti ní na pohovce. Venku už byla tma. Celé odpoledne jsem se snažil s Lauren spojit, ale byla totálně nedostupná. V půl šesté se najednou objevila u Chuckových dveří a ptala se, co se děje a kde je Luke.

„Měla jsem vypnutý telefon. Zapomněla jsem na to.“

Raději jsem se vyhnul dotazům, co dělala.

„A to sis nevšimla, co se děje?“

„Ne, Miku, nevšimla. Celý svět nesedí před CNN. Když jsem to zjistila, letěla jsem rovnou domů, jenže nikde nebyl žádný taxík a dvojka a trojka nejezdily, takže jsem musela jít v tom mrazu dvacet bloků pěšky,“ bránila se. „Snažil ses někdy utíkat na vysokých podpatcích?“

Zavrtěl jsem hlavou a zvedl jsem oči k nebesům. Všichni jsme měli nervy nadranc a nemělo smysl se hádat. Zhluboka jsem dýchal a napětí povolilo.

„Co kdyby ses ho pokusila nakrmit ty?“ navrhl jsem mile. „Možná, že od mámy by si vzal.“

Luke už přestal plakat a jen popotahoval. Byl, chudák, celý usoplený. Vytáhl jsem z plastového pytlíku na konferenčním stolku vlhký ubrousek, vstal jsem a natáhl se k němu, abych ho trochu očistil. Bránil se, uhýbal hlavičkou sem a tam, odtahoval se ode mě.

„Je opravdu celý rozpálený,“ řekla Lauren. Pozorně se mu zahleděla do obličeje a přitiskla mu ruku na čelo.

„Je to jen drobné zimní nachlazení,“ uklidňoval jsem ji. Vypadal mi zerně, ale nebylo to až tak zlé.

Zacinkal mi mobil, že mi přišla textovka. Lauren taky zabzučel mobil a skrz otevřené dveře jsem slyšel, že i Chuckovi a Susie se ozvaly mobily. Svrástil jsem čelo, vytáhl jsem telefon z kapsy, natukal jsem kód, abych ho odblokoval, a otevřel jsem novou zprávu.

„Varování státního zdravotního ústavu – hromadný výskyt případů ptačí chřipky H5N1 v New Yorku a Connecticutu. Vysoce patogenní virus. Veřejnosti se doporučuje nevycházet z domu. Vyhlášena mimořádná uzavírka Fairfield County a Financial District i přilehlých oblastí na Manhattanu.“

Přišlo to ze servisu newyorských výstražných sdělení, na který nás napojil Chuck.

„Co je to?“

Četl jsem tu zprávu znovu a znovu a pak jsem s hrůzou vzhledl a zjistil jsem, že Lauren holou dlaní utírá Lukovi z obličeje sopele a líbá ho na tvář. Vybavilo se mi, jak jsem v předešlých dnech bral Luka ven na schůzky se svými klienty. Před očima mi defilovaly obrázky Luka líbaného lidmi v Chinatownu, Little Italy, všude možně. A k tomu všemu té čínské dvojici u nás na chodbě právě přijeli na návštěvu rodiče. *Ohrozil jsem ho nějak?*

„Co je?“ vylekala se Lauren, když mě viděla.

„Zlato, odlož Luka na vteřinku a jdi si umýt ruce.“

Slova vycházející z mých úst mi zněla cize, jako by je říkal někdo jiný. Srdce mi divoce bušilo, myšlenky se splašily. *Je to jen falešný poplach, je to jen nachlazení.* Do žil mi opět vproudil ten iracionální strach, který mě včera poháněl z Whole Foods domů.

„Jak to myslíš, že ho mám odložit?“ vyjela na mě Lauren.

Vycítila, že mám strach.

„Miku! O čem to mluvíš? Co je v té zprávě?“

Ve dveřích se objevil Chuck a Lauren k němu vzhledla. Mezitím jsem sebral z pohovky deku, přešel jsem se k nim, ovinul jsem deku kolem Luka a opatrně jsem se jí ho pokusil vzít.

„Je to jen předběžné opatření, pro jistotu,“ řekl konejšivě Chuck a pomalu, aby nevyvolal zbytečný poplach, vešel dovnitř. „Jsem si jistý, že je to jen nešťastná shoda okolností. Vždyť ani nevíme, co se děje.“

„Co že nevíte?“

Lauren se mi zadívala do očí a s důvěrou, i když nechápavě, mi Luka odevdala.

„Přišla zpráva, že vypukla ptačí chřipka,“ řekl jsem tiše.

„COŽE?“

„Ve zprávách o tom nic nebylo...“ začal Chuck a zrovna v tu chvíli jsme z jejich bytu uslyšeli televizního hlasatele: *„Naléhavá zpráva – z nemocnic v oblasti Connecticutu jsme právě dostali hlášení o viru ptačí chřipky...“*

„Okamžitě mi Luka vrať!“ vyhrkla Lauren, vyskočila a vytrhla mi ho z náručí.

Neodporoval jsem. Zlostně mě zpražila pohledem a já jsem se provínil stáhl.

„On má pravdu, Lauren,“ řekl Chuck a pomalu postupoval k ní. „Jsem si jistý, že o nic nejde, jenže tohle se netýká jen vás tří. Ohrožuje to všechny.“

„Tak se od nás držte dál!“

Vyčítavě se obrátila ke mně.

„Tak tohle byla tvoje první reakce? Zavřít naše batole do karantény?“

... epidemiologická centra v Atlantě nemohou vypuknutí ptačí chřipky potvrdit ani vyvrátit; říkají, že nevědí, odkud výstrahy pocházejí, ale že místní pohotovosti...“

„Tak jsem to nemyslel. Já jsem měl strach o tebe,“ zamával jsem na ni na vysvětlení dekou. „Vždyť já ani nevím, co se má správně dělat, když přijde hlášení o smrtícím viru.“

Zrovna když se Lauren nadechovala k řízné odpovědi, objevila se za Chuckem Susie. Na jedné ruce chovala Ellarose, druhou se hlásila o slovo.

„Uklidněte se všichni. Teď není čas na nějaké hádky. Já vím, že mezi vámi dvěma to v poslední době trochu jiskří, ale to teď musí přestat.“

A se zdviženou rukou napochodovala doprostřed místnosti jako generál.

„Susie, myslím, že bys měla odnést Ellarose zpátky do...“

„Ne, ne,“ zamávala zamítavě rukou. „Jestli se něco stalo, tak už se stalo a jedeme v tom všichni společně.“

Ellarose uviděla Luka, zapištěla a usmála se. Chudák oteklý a zahleňný Luke se na ni ohlédl a snaživě se na ni zazubil.

„Nedělejme z komára velblouda,“ pokračovala Susie. „Luke je kapku nachlazený, to je všechno. Dneska je bláznivý den, tak se všichni uklidněme.“

Její rázný proslov zabral, napětí začalo vyprchávat.

„Co kdybych prostě vzal Luka na pohotovost, abychom měli jistotu,“ navrhl jsem po chvíli. „Jemu je špatně a já půjdu rád.“ Usmál jsem se na Lauren. „Jen pro jistotu.“

„Zadrž! Tohle by mohlo být to nejhorší, co bys mohl udělat,“ namítl Chuck. „V případě opravdové epidemie jsou nemocnice tím posledním místem, kam by měl člověk chodit.“

„Ale co když se opravdu nakazil?“ odsekl jsem. Málem mi přeskakoval hlas. „Já chci vědět, co mu je, ať je to, co je to. Musím se o něj nějak postarat.“

„Půjdeme společně,“ řekla tiše Lauren a obdařila mě slaboulinkým záchvěvem úsměvu.

Chuck se podvolil. „Skočím dolů a přinesu vám nějaké roušky,“ sdělil nám. „Alespoň roušky byste si měli vzít.“

Susie ho sjela hněvivým pohledem.

„No co je, jsem jen praktický. Ptačí chřipka je dvakrát smrtelnější než dýmějový mor.“

„Co tě raflo?“ vyhrkla podrážděně Susie.

„Je to dobrý nápad,“ souhlasila Lauren a pevně k sobě Luka přivinula. „Přines nám roušky.“

7.00 večer

Chuck sešel dolů do své kóje hledat roušky a my jsme se mezitím přesunuli zase k nim a dívali se na CNN. Vrátil se nahoru ověšený sportovními taškami s výstrojí a jídlem.

Složil náklad uprostřed místnosti, zalovil v taškách a vytáhl pytlíky zmražených sušených potravin. Následovala tábornická výbava a na třetí pokus našel ochranné zdravotnické roušky. Vypadaly stejně jako ty, co si je člověk bere, když používá barvu ve spreji. Podal nám je a s dalšími se vypravil na chodbu, že je roznese po sousedech.

Kromě roušek se nám snažil vnutit gumové rukavice, ale Lauren je odmítla a já taky. Představa, že držíme našeho maličkého synka v gumových rukavicích, že se před ním chráníme, jako by to byl nějaký vyvrhel, byla na nás už moc. O tom se nedalo ani vážně uvažovat. A jestli onemocněl tím, o čem se mluvilo ve zprávách, tak už jsme nakaženi byli, takže by to stejně nemělo žádný smysl.

Roušky sloužily spíš k ochraně lidí okolo nás.

Ale venku – kdo ví? Luke byl pravděpodobně jen nachlazený, zato v nemocnici mohla být spousta lidí opravdu nakažených virem. Bylo to těžké rozhodování, jenže jsme potřebovali mít jistotu, že Lukovi nic vážného nehrozí. Nakonec jsem si jedny ty latexové rukavice strčil do kapsy u džínů.

Susie se zašla podívat, jestli už není doma Pam, ta zdravotní sestra. Napadlo mě, že by se mohla na Luka podívat ona. Nebo nás propašovat do nějaké nemocnice zadním vchodem. Ale měli jsme smůlu. Ani ona, ani Rory nebyli doma. Zkusili jsme jim zavolat, ale mobilní síť byla kompletně přetížená.

Zatímco nám Chuck uděloval přednášku o rozpoznávání infekčních chorob a důrazně nám kladl na srdce, abychom se ničeho nedotýkali a nesahali si na obličej, já jsem hledal v Bílých stránkách adresy blízkých klinik a nemocnic a poznamenával jsem si je na papír. Úleva byla už jen to, že jsem vůbec našel telefonní seznam. Byl zastrčený ve spodním šuplíku v kredenci v kuchyni. Tuhle věc jsem neviděl už roky.

Jistěže jsem si nejdřív chtěl otevřít na smartphonu mapu, jenže displej zůstával neoblomně prázdný. Na mobil se prostě žádná data nestahovala. A po krátké záplavě ustaraných mailů od přátel ustal i obvyklý proud zpráv.

Na internet jsem se nemohl dostat vůbec.

Ani na smartphone ani na laptop se nestahovaly žádné webové stránky či přinejmenším nic srozumitelného. Když jsem zkusil Google, buď

se nenatáhlo nic a na monitoru vyskočilo hlášení o chybách: „DNS server nelze najít“, nebo se – někdy – stáhla nějaká málo navštěvovaná stránka o turistických lokalitách v Africe či nějaký studentský blog.

A tak jsem si dělal poznámky na papír.

Když jsme odcházeli z bytu, dobrá polovina našich sousedů postávala na chodbě. Roušky měli uvázané, ale stažené a tiše si povídali, a když jsme mezi nimi procházeli k výtahům, rozestupovali se a uhýbali hlavně před Lauren, která nesla Luka. Čínská rodina na konci chodby moudře zůstala uvnitř. Richard zavolal do své autoslužby, aby nás odvezli, a já jsem mu chtěl poděkovat, ale když jsem mu podával ruku, ucukl, přetáhl si roušku přes obličej a zamumlal, ať si raději pospíšíme.

Venku na nás čekala Richardova černá Escalade s řidičem Markem, který měl rovněž roušku. Já jsem se s ním setkal prvně, ale Lauren už ho očividně znala docela dobře.

Nejdříve jsme zkusili Presbyteriánskou kliniku na Dvacáté čtvrté, která byla hned za rohem. V seznamu byla vedená jako otevřená, ale když jsme tam přijeli, říkali nám lidé, kteří vycházeli ven, že je zavřeno. Objeli jsme to do blízké kliniky Beth Israel, ale tam už se táhla fronta až na ulici.

Ani jsme nezastavili.

Lauren něžně kolébala Luka, zabaleného v dekách, na klíně a tiše mu pobrukovala ukolébavky. Zase se rozplakal, ale pak toho nechal a teď popotahoval a kroutil se. Cítil, že se něco stalo, že máme strach.

To nejteplejší, co jsme v našem šatníku našli pro Lauren, byla kožená bunda a šála, a já jsem měl tenké černé sako a svetr ještě od předtím. V Escaladě bylo teplo, ale venku zalézal mráz pod nehty.

Zničehonic jsem si začal dělat starosti, jestli nás ten řidič, Marko, někde nenechá, až se začne připozdívat. *Určitě má někde rodinu, o kterou si taky dělá starosti.* Sehnat taxík by bylo při tom všem, co se dělo, nemožné, a metro podle toho, co říkala Lauren, taky nefungovalo. Snažil jsem se s Markem promluvit, ale ten jen řekl, ať si neděláme starosti, že je všechno v pohodě a že se na něj můžeme spolehnout.

Stejně jsem si dělal starosti.

Z newyorských ulic se vytratila slavnostní, sváteční atmosféra a vanula z nich zima a zmar. Před obchody s potravinami, ať mraženými, či čerstvými, stály dlouhé fronty, stejně to bylo před bankomaty a na čerpacích stanicích čekaly na benzin dlouhé kolony aut.

Vzpomínky na minulé bouře a epidemie na Newyorčany těžce doléhaly.

Lidé na ulicích ve spěchu vláčeli tašky a balíky, které nijak nepřipomínaly vánoční dárky, nikdo nemluvil, všichni klopili oči k zemi. Newyorčané pořád podvědomě žili v obavách, že se jejich město opět stane terčem katastrofy, a podle svěšených ramen a kradmých pohledů to vypadalo, že monstrum strachu už zase zvedá hlavu.

Byla to kolektivní rána, která se nikdy úplně nezahojila a nakazila každého, kdo sem přišel. Když jsme se s Lauren přistěhovali do Chelsea, dělalo jí starosti, jestli nejsme moc blízko u Financial District. Říkal jsem jí, ať není hloupá. *Co když jsem se naopak strašlivě mylil já?*

Zastavili jsme u newyorské pohotovosti na Deváté, mezi Patnáctou a Šestnáctou. Bylo tam natřískáno, a ne všichni vypadali jako nemocní. Někteří vypadali jako šílení. Městská střeva začínala vyhřezávat.

Vylezl jsem ven a pokusil jsem se promluvit s policií a zdravotnickými zřízenci u vchodu, ale všichni jen vrtěli hlavou a říkali, že takhle to vypadá po celém městě. Chodil jsem kolem a snažil jsem se najít někoho, s kým by se dalo promluvit, někoho, kdo by nám mohl pomoci. Lauren čekala v autě a nespouštěla ze mě oči. Nakonec mi jeden policajt navrhl, ať zkusíme dětskou kliniku sv. Judy nahoře u Penn Plaza na Tricáté čtvrté.

Naskočil jsem do auta.

Cestou k sv. Judovi se Luke znovu rozplakal. Křečovitě vriskal a s každým drásavým zakvilením zbrunátněl v obličejíčku ještě víc. Lauren se celá třásla a taky se rozplakala. Objal jsem je a sliboval jsem jí, že všechno dobře dopadne. Když jsme konečně dojeli ke sv. Judovi, zjistili jsme, že před příjmem žádná fronta není, a tak jsme vyskočili z auta a běželi dovnitř, kde byla hlava na hlavě.

Sestra na příjmu nás rychle prohlédla, vyměnila nám roušky za obličejové masky s filtrem N95 a okamžitě nás nechala zahnat na pokoje, přečpané dalšími rodiči s dětmi. V jednom koutě, hned u stříkající vodní fontánky pod žlutnoucími plakáty o významu potravinové pyramidy pro dětské zdraví, jsem našel pro Lauren židli a tam jsme čekali několik hodin. Konečně se objevila další sestra a odvedla nás na vyšetřovnu se slovy, že k lékaři se dostat nelze, ale že se na to podívá sama.

Sdělila nám, že to vypadá na nachlazení a že v jejich nemocnici žádné případy ptačí chřipky nejsou. Ujistila nás, že nemají potuchy, o čem se to ve zprávách mluvilo, dala nám nějaký dětský tylenol a zdvořile, leč neústupně nás požádala, abychom šli domů. Nic víc jsme udělat nemohli.

Cítil jsem se bezmocný.

Marko dodržel slovo a čekal na nás venku. Mrzlo, až praštělo. Než jsem došel ten kousek k autu a otevřel dveře Lauren a Lukovi, dočista